

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

— Paşam, tebrik mektupları...
— Yooook, ben mektup istemem...
Götür, Demirel okusun!

**Yavrunuzu
sevindirmenin
faydalı
bir yolu...**

İŞ Bankasında açtıracağınız bir hesap ve alacağınız bir kumbara ile yavrunuza tasarruf terbiye ve zevkini en tatlı yoldan aşılamış, hem de istikbalde kendisine faydalı olacak toplu paranın temel taşı koymuş olursunuz.

Tasarruf sahiplerine mühim not:
25 Martta yapılacak olan 7 Milyon
liralık çekiliş için sene sonuna kadar
İŞ BANKASINA yatırmış olduğunuz
tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz. Yeni Yılın

12 Milyon

tutarındaki ikramiyelerinden faydalanmak
için de biriktireceğiniz paraları İŞ
BANKASINDA toplamanızı tavsiye ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 4 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Ocak 1966

Üniversite Kapısı!

NE oldu?.. İncecik yüzlerinde bir haftalık sakal, yorgun gözlerinde bir haftalık uyku, aç, susuz dudaklarında yarısı küllenmiş sigaralar, sırtlarında kış güneşinden imdat isteyen yaz elbiseleri, ellerinde yongalı sırtlara çakılmış «Hayatta en hakik mürşit ilimdir» levhaları, Vilâyet kapısında toplanan, Hürriyet Meydanında biriken, Üniversite bahçesinde ateş yakan çileli gençlerimiz ne oldu?.. Şu, hangi fakülteye yaklaşırlarsa kapısı suratlarına kapanan gençlerimiz?

Artık ses, seda yok. Artık ne onlar konuşuyor, ne rektör, ne dekan, ne de bakan... Artık bitti mi bu yürek sızısı dersiniz?.. Artık hepsi de bir yere sığındı mı?.. Fen Fakültesine girmek isteyen, Edebiyat Fakültesine.. Tıp Fakültesine girmek isteyen, İlahiyat Fakültesine.. Dişçiye, eczacıya girmek isteyen, hukuka, felsefeye!

Ooooh, eğer yeni yıla böylesine bir başarı ile girdikse, güzel yarınlarda, mutlu yarınlarda uyanmak güveni ile hemen bu gece, bütün sorumlularımız, tatlı bir ümit uykusuna dalsınlar!

Bir kere yazmıştım. Bin kere daha yazsam... Faydası olur mu dersiniz?

Biz, hürriyet ilân ettik.. Biz, meşruiyet ilân ettik.. Biz, cumhuriyet ilân ettik.. Ama biz bir şeyi unuttuk: Ciddiyet ilân etmeyi!

Ne çekiyorsak, içeride, dışarıda, bunun yokluğundandır...

Devlet hizmetinde, nasıl işe adam değil, adama iş arıyorsak, üniversite hayatında da bilim dallarına öğrenciler değil, öğrencilere bilim dalları arıyoruz. Çocukta matematikçi kafası mı var? Buyur Edebiyat Fakültesine!.. Çocukta duygulu bir sanatçı kafası mı var? Buyur Veteriner Fakültesine!

Size, düşünmeden, kırk, elli değer adı sayarım, mesleklerinin dışında çürüyen...

Bugün de yaptığımız budur: Sınıfları sıkıştırarak, yüzü ikiyüze, ikiyüze beşyüze çıkararak ders salonlarını, yarınsız kushaklarla doldura doldura...

Vapurda, hani şu eski dilde «hadd-i istiâbi» dediğimiz «alım» vardır da, mektepte, sınıfta yoktur...

Eğer bizim üniversitelerimiz karada değil de denizde olsaydı, tıkabasa yüklediği o bilim yolcuları ile çoktaaaan batarı!

Çare mi?

Bir tek kafa yeter bu çareyi bulmaya.. Ama bin balkabağını bin yıl koltuklarda düştürseniz nafile!

Biz icat peşinde koşmayalım. Dünya, hani şu otomobiline, uçağına, telefonuna, röntgen makinesine gümrük kapılarımızı açtığımız dünya yok mu? Bulmuş bunun da çaresini... Yeter ki, bilgiye de, tecrübeye de sınırlarımızda yasak koymadan, sevinçle, saygı ile buyur diyelim.

Ben, kabataslak öğrendiğimi söyleyim. Kimbilir nerelerde küflendirdiğimiz yetkili kalemler, bunu sizlere sahici salâhiyetleri ile daha güzel, daha aydınlık yazabilirler:

Almanya'da, ortaokul yoktur sanırım. İlkokul, sekiz yıldır orada...

Önce, biz, bölge bölge, bu sisteme gitmeliyiz. Nedeni çok.. Bir ikisini söyleyim:

Ancak böyle bir öğrenim ve eğitimden sonra, eline diplomasını alana okur yazar diyebiliriz. Yoksa, beş yıllık ilkokul, olsa olsa, köy kahvesinde gazete hecele-meye yeter. İnsana dünya bilgisi vermez...

Sonra, ayrı ayrı okul binası yapmaktan kurtulur, ilk ve ortayı, tek temel üstünde ve tek çatı altında toplarız.

Ama, Almanya'da, bundan da önemli bir şey daha var:

Sekiz yılı başarı ile tamamlayan çocuğun diplomasına, okul müdürlüğü, yürüyeceği yolu çizen bir not koyar. Bu, ya: «Üniversite tahsili yapabilir» dir, ya: «Üniversite tahsili yapamaz» dır.

Eğer çocuğun yaradılışı, zekâsı, öğrenme gücü, sekiz yıl içinde gösterdiği çaba üniversite tahsili yapmağa yeterli ise, ancak o zaman liseye girebilir. Yoksa, bir sanat okuluna yazılır, doğramacı, marangoz, muslukçu, elektrikçi, radyo tımarcisi olur.

Biz, lise kapılarını bütün ortaokul furyasına açıyoruz, üniversite kapılarını da liseler furyasına!

Ne o?.. Vatan çocukları eşit haklardan faydalanacakmış!

Ayol, Tanrı dünya çocuklarını eşit yaratmıyor ki, vatan çocukları eşit yetişsinler...

Herkes boksör olur mu?.. Herkes opera yıldızı olur mu?.. Herkes ressam, piyanist, şair, romancı olur mu?

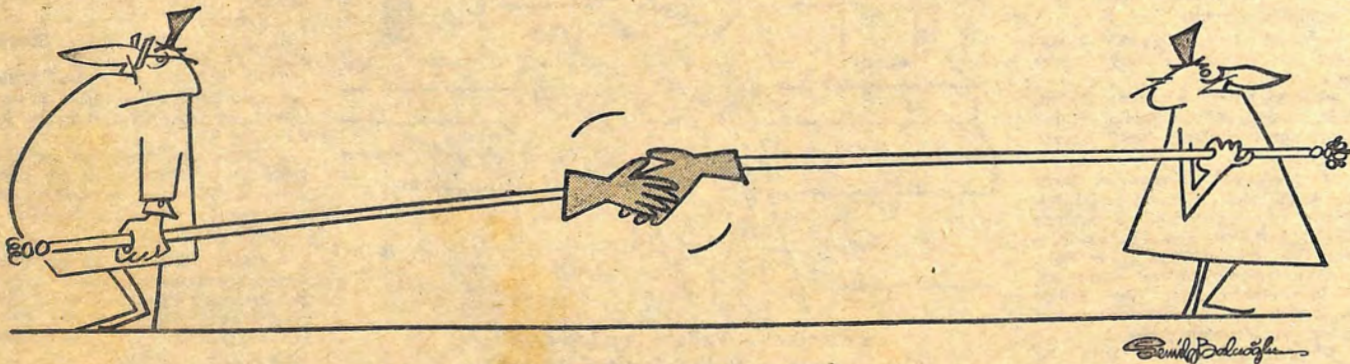
Herkes lise öğrencisi, herkes üniversite öğrencisi de olamaz. Soluğu yetmeyen atlet, nasıl yarı turda tıkanır kalırsa, kafa soluğu, zekâ soluğu yetmeyen çocuk da sekiz yıllık ilk öğrenim sonunda yarışa bırakır ve hayatına başka yön verir... Koşamamak, yürümekten alakoyamaz kimseyi!

Yoksa, fakültelerimizde, diplomalı doktor, diplomalı hukukçu yerine diplomalı politika gevezesi üretir dururuz.

Lise ve yüksek öğrenim kapısı, kayıtsız şartsız bir eşitlikle bütün vatan çocuklarına değil, yalnız eşit zekâlı, yalnız eşit yaradılışlı bütün vatan çocuklarına açılmalıdır ancak...

Yoksa tehlikelerin en korkuncu kapımızı çalmak üzeredir: Aydın işsizliği!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bayramlaşma!

Şeykesen Bektaş Ağa

HAYIR, Şeykesen soyadımız değildir. Bize Şeykesen Bektaş Ağa denilmesi başka yüzdendir... Doğrudur, Şeykesen Bektaş Ağa diye ünümüz öyle yürümüştür ki, gerçek soyadımız unutulmuştur. Cezamız mı? Allah ömür verirse, daha iki yıl yatacağız. Her bir için başı sağlık, gerisi yalan... Ömrü olan için iki yıl çok sayılmaz, evet... Oğullarımız, torunlarımız var çok şükür. Bakarlar bize, hiçbir sıkıntımız yoktur. Ziyaretimize gelirler. Var, var, her bişeyimiz var...

Bizimkisi bir iddia üzerine oldu... Biz iddiayı kazandırmızdan sonunda mapus damına düştük ya, şerefimizle düştük... Evet öyledir, mapusta da hatırımızı sayarlar eksik olmasınlar... Sizden iyi olmasın, eşiniz dostunuz gayetle iyidirler, çok yardımlarını gördük...

Yok, kaza değil... Biz bilerek yaptık bu işi Bey. Hiçbir pişmanlığımız da yoktur. Tarihlerle geçecek bir ders olsun, dedik... Geçti de tarihlere, evet... İyi buyurdunuz. Anlatsak gerek başınızı ağrıtmazsak...

Bizim oraları bilir misiniz? Demek hiç yolunuz düşmedi. Sizin gibi bever için gidiyecek, yaşanacak bir yerler değildir. Ola ki insan hükümet zoruyla gönderile. Ya da memur takımı için, küptünü doldurmaya biriki yıl kahır çekile. Biz bakma Bey, bizim vatanımız bulunmuş, alımsınız, biz severiz. Ama sizlere göre değil. Yağmur diye gökten altın yağmalı ki çilesini çekesiniz... Küçük yer ve bakımsız kalmış.

Bizim ora insanlarımızın geçimi kaçakçılık üstüne. Kaçakçılık kaldırdın mı, yediden yetmişe açız. Kurban olduğum Yaradan, her kulunun geçimini bir ayrı yoldan vermiş. Ne buyurmuş? «Ben bir topal karıncamı bile aç bırakmam» buyurmuş. Ormanlık bir yerimiz yok ki, kaçak ağaç kesip odun satsak... Ağaları zengin köylerimiz yok ki, eşkuya türeye... Yol uğraşı bir yerde değil ki, yolbağcılığı edile, yolcu soyula... Aç mı kahnacak yahu? Elbet bir geçim yolu bulunacak.

Bir topal karıncasını aç bırakmayan Allah, bizi de demek sınıra yakın yerdeki kasabada dünyaya getirtmiş ki, aklımızı kullanarak karımızı doyuralım.

Bu kaçakçılık işleri nasıldır, bilir misiniz? Nerden bileceksiniz... Bilmesine bilmezsiniz ya belki bir bilenden duymuşsunuzdur. Bu kaçakçılık işinde, sırtını bir hükümet adamına dayayacaksınız ki işi yürütesin. Arkanda hükümet adamı olmamış kaçakçılık olamaz.

O cimcirik oğlan gelesiye, bizim işlerimiz iyiydi. Ne zaman ki o cimcirik geldi, bizim oranın işleri tüm bozuldu. Yandık ki, iyicene...

Adamlarım geldi:

— Aman Bektaş Ağa, bu cimcirik'i yola getirmenin hiçbir uyarı yok... dediler.

— Daha yenidir de ondan, dedim, hele adamın ilk hızı geçsin. Üstüne varıp tebelles olarak herifi bunaltmayın...

Bu hükümet adamlarının huyu bir başka olur. Karının eskisi, hükümet adamının yenisi işe yaramaz beyim. Hükümet adamı şaraba benzer; ikisi de eskidikçe değerlenir. Neden dersin, hükümet adamı dediğin yeniyeğin zağı kılıç örneği keskindir çok. Zamanla ona çarpa, buna çarpa körlenir, alışıır.

Bir zamanlar, bizim oraya bu Cimcirik gibi biri daha gelmişti.

Sınırdan kuş uçurtmuyor. Bizim adamlar gene bana gelip:

— Aman Bektaş Ağa, bu adamı yumuşatmazsan, bütün insanımız açktan kırılacak! demişlerdi.

Ben de onlara:

— Dayanacaksınız, demiştim, sonunda o kendiliğinden bahnümü gibi yumuşak olur, yola gelir.

Evet... Dediğimiz çıktı. Gelişinin üstünden iki ay geçti geçmedi, bir gün beni makamına çağırttı. Huzuruna varıp:

— Emriniz Bey! dedim.

— Estağfurullah... dedi, ne emri canım!.. Sizin buraların hatırlı insanı olduğunuzu duyduğumuzdan, görüşüp konuşalım, tatlı tatlı söyleşelim dedik...

Hele hele... Belli ki, sabrı tükenmiş. Çıkar baklayı ağzından öğlüm. Konuşurken konuşurken, lafı döndürüp dolaştırıp içindekini çıkardı. Buraya gelirken, duymuşmuş ki, bizim buralarda gayetle ucuz ve gayetle naylondan, avrat için içgiysisi bulunmuş. Demek gerçek değilmiş.

— Geldik gelesi hiç böyle bişey göremedik. Evde yengen naylon da naylon diye tutturdu. Karı takımına söz anlatması zor... diyordu.

Uzun etmiyelim, şıp diye pazarlığa oturduk. Yani diyeceğim, biz

bunların ciğerini biliriz. Gelgelelim, bu Cimcirik'in yola gelesi yok... Ne ettiyse yola getiremedik. Neden mi? Çünkü bu Cimcirik, gayetle şeriatçı bir adam. İçkiyle yola getirelim dedik ilkin. Rakının, şarabın damlasını ağzına koymaz. Kumarı bir deneyelim, dedik. Hayır, oyun kâğıdını, zarı eline sürmüyor. Karcılığı da yok, harama uçkur çözmüyor. Haramı bırak sen, helâla da uçkur gözdüğü yok. Olmuyor, olmuyor... Ne yaptıkça yola getiremedik.

O zamana kadar ben daha Cimci-

rik'in yüzünü görmemiştim. Şunu bir de ben görüp konuşayım, dedim. Ama bir yolunu bulmalı. Çünkü şölene, çağrıya gelmezmiş. Aylardan ramazandı. Biz bunu iftara çağırдық. Ben Cimcirik'i işte o zaman gördüm. Cimcirik deyişimi boşuna sanma. Boybos yoksunu, kara kuru, çingen masası gibi bir herif. Dağda bayırda görsen, bu hangi yaban yaratığıdır diye şaşar kalırsın. Yaradının gücüne gitmesin, öyle bir ecişbüciş yaratmış ki, bunu ormanda kırtlar görse, korkuya düşüp kaçır. Allah Allah!.. Daha önceden insan diye tanıtsalar hiç bileceğim yok. Bu çürük bakla kadar herifin bir de sesi var ki, Yavuz'un baca düdükleri, yarıda fısıltı kalır. Hey kurban olduğum Tanrım, o sesi, bu serçe parmağım kadar herifin neresinden çıkartırsın!..

Ben herifi görüncə, bunun neden uçkurunun düğümlü olduğunu şıp diye anladım. Yahu buna hiçbir karı korkudan yanaşamaz ki, herif de elini uçkuruna ata...

Başladık konuşmaya. Ben sağdan soldan yokluyorum; hayır hiç yola geleceği yok.

Diyor ki:

— Bizdeki kanunlar kanun mu?

— Ya ne?

— Ben bunlara kanun demem.

Öyle bir kanunlar olacak ki korkudan hiçbir kötülük yapılamıya, hiçbir suç işlenmeye! Evet, bize şeriat kanunları gerek... Şeriat'ten döndük, bu millette de ahlâk kalmadı!..

«Şeriat Kanunu!» diye bağırırken, sesinin zangırısından deprem olup dam başımıza yıkılacak. Bizim oraları toprak damdır hep... İnsanlar evden çıkmazsa, düşman uçağı, buranın bir kasaba olduğunu anhyamaz.

Ben bu Cimcirik'e:

— Sorması ayıp olmasın Bey, dedim, bu senin şeriat kanunu dediğin nedir?

— Ne midir? Şeriat kanunu şudur. Biri hırsızlık etti? Elini keseceksin...

— Aman!..

— Amanı zamaı yok... Rüşvet alanın da elini keseceksin!

Yahu, bak sen şu belâya: Bizim ora memurlarını hep elden, koldan edecek de adamları ağıltan mı öldürecek?

— İyi anıma, hırsızlığın azı var, çoğu var... Rüşvetin azı var, çoğu var... Haydi şeriat kanunudur, elini keseceğiz, ama ne kadarımı?

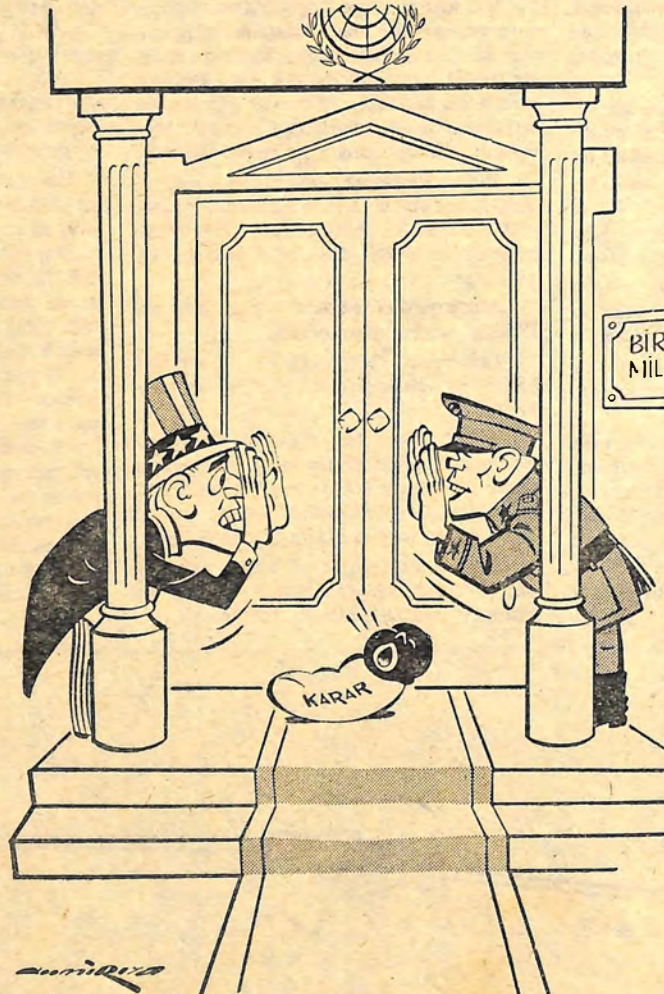
Diyor ki:

— Cenabı Allah, her bir şeyi miktarınca yapmıştır. Meselâ neden kol uzundur? Elbet bir sebebi var.

— Aman... Sakın, hırsızlık etikçe ucundan biraz biraz kesilsin diye mi?

— Evet iyi bildin! Kaçakçılık ön-

Afrika devletlerinin Kıbrıs hakkındaki kararlarından sonra..

Amerika — Vallahi benden değil!..

Rusya — Billâhi benden de değil!..

lenmiyor diyorlar. Bu kanunlarla elbet önlenmez. Şeriat kanunu olsun, bak gör.. Keseceksin kaçakçının ayaklarını...

— Ne kadar?

— Yaptığı kaçakçılık kadar; kimini ucundan, kimini kökünden...

Yahu, bu Cimcirik şeriat yoluna tüm milleti elden ayaktan edecek de, dilenmeye bile umar bırakmıyacak...

Bizim Kel Hamido'ya:

— Oğlum Hamido, bu şeriat işinde sen yaşadın... dedim.

Çünkü bizim kırk yıllık kaçakçı Kel Hamido savaşta ayaklarını şarapnele verdiğinden tahta bacak ve koltuk değneğiyle gezer. Hızarla kes tahta ayağını Hamido'nun, yeni ayak yaptırısın kendine...

Cimcirik:

— Şeriat kanunu, diyor, komşunun malında gözü olanın, namahreme kötü gözle bakanın gözünü çıkaracaksın. Cenabı Allah hep düşünmüş. Neden tek göz değil de iki göz yaratmış?

— Biri yedektir. Birini Şeriat çıkarınca öteki kalsın diye mi?

— İyi bildin. Gene akıllanmazsa ötekini de... Şeriat kanunu olsun, bak, hiçbir kötülük kahr mı? Yalan söyleyenin, yalan yere yemin edenin, yalancı tanığın...

— Dilini mi koparacaksın yoksa?

— İyi bildin. Neden Cenabı Allah insan dilini uzun yaratmış?

— Yalan söyledikçe ucundan, ucundan, giderek kökünden koparılın diye mi yoksa?

— İyi bildin...

Ulan Cimcirik, insan kasabı mıydın dümbük? Kalem yontar gibi insanoglunu kesip biçiyor.

Ben buna dedim ki:

— Bu sizin Şeriat Kanununca zina edenler, harama uçkur çözenler ne olacak?

— Kesilecek?

— Şeyi mi?

— Evet, şeyi kesilecek... Cenabı Allah neden...

Sözünü kesip:

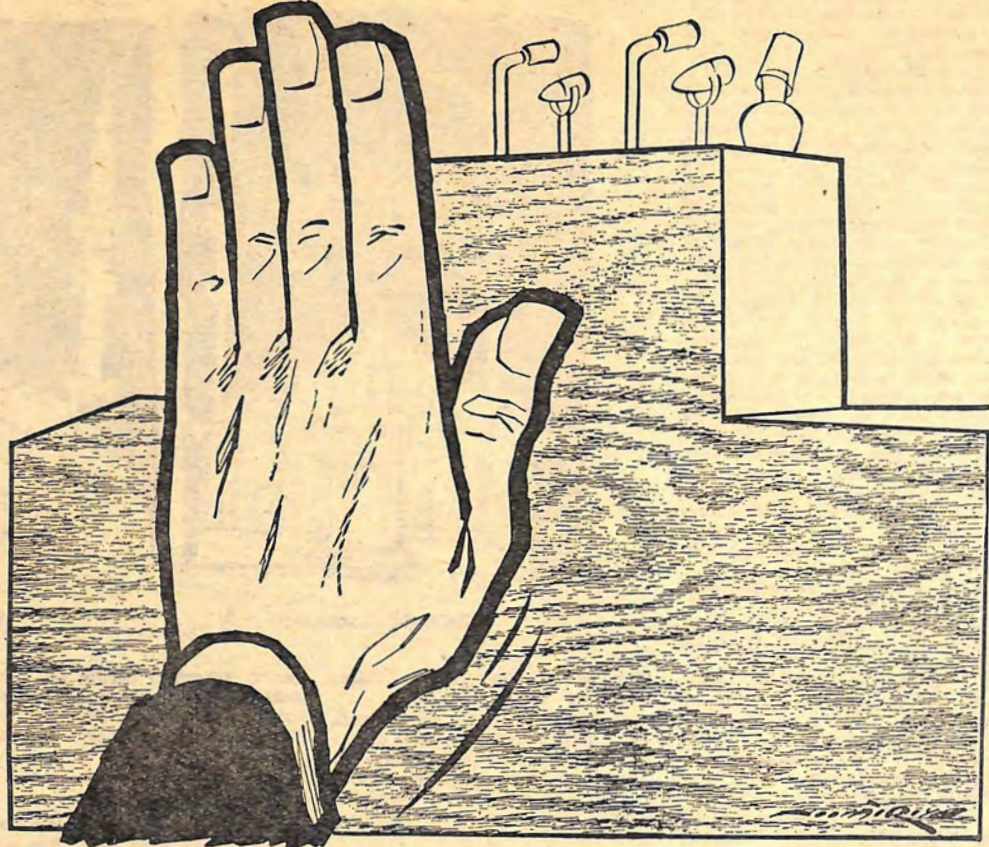
— Zina ettikçe, ucundan ucundan kesilsin diye mi yoksa?

— İyi bildin.

— Eyvahlı...

Bu Cimcirik yandı. Herifin kendisi serçe parmağın kadar... Ulan Cimcirik, bu üstten budadıkça kökten sürmez... Bizi hep hadım edecek de, vatan evladı yetişmez olacak...

Kıbrıs tartışmasına, Meclis, bir yeterlik önergesiyle son verdi. — Gazeteler —

— Yeteer!.. Söz milletindir!

— Pek güzel dedin de, bu Şeriat Kanununda zina eden avrat düşünülmemiş mi? Avradsın neyi kesilecek?

— Taşlanacak...

Böyle bir gayetle Şeriatçı bir adam yola gelir mi? Ben başladım düşünmeye. Bu herif ya verilenleri azımsıyor, ya da gerçekten Şeriatçı ki, o zaman artık yola gelmesi yok.

Ben bunu sınamak için sordum:

— Olacağı yok ya, söz gelişi ben

diyelim harama uçkur çözdüm. Sizin şeriat kanunu da yürüyor. Siz şimdi benim...

— Evet, babamın olsa yine keserim.

— Miktar nasıl olacak? Dul kadınsa nasıl, kızoglankızsa ne kadar, evli kadınsa ne kadar?

Belediye narhı gibi bir tarife verdi ki, evli kadınsa olursa, kökünden kesilecek...

Ben o günden sonra uzun uzun düşündüm. Cimcirik'i bir deneye-

ceğim: Gerçekten, dediği gibi, Şeriatçıysa, ben de kaçakçılıktan elimi ayağımı çekeceğim. Bizim oralarda başka da geçim yolu olmadığından, başka bir yere göçedeceğim. Yook, bu Cimcirik dediği gibi Şeriatçı çıkmazsa, o zaman yandı ki, ben ona şeriat kanununun dediğini aynen yapacağım. And içtim böylecene.

Bizim orda Nazlı derler bir ünlü yosma vardı ki, ölüü diriltir ve cansız ayağa kaldırır cinsten bir cins karıdır. Kendi zenaatinin ustası ki, üstüne bir eşi benzeri yoktur dersem yeri... Nazlı'yı çağırımtım:

— Nazlı kız yavri... Sana bir işimiz düştü ki, altından kalkabilersen dile benden ne dilerse...

— Aman Bektaş Ağam, dedi, sayende, yapamıyacağım mı var! Di sen buyur...

Nazlı kız yavriye birbir anlattım. Sonunda:

— Bu iş olursa senin evinde olacak ki, biz de bir güzel seyredeyim. Aman Cimcirik'i evine çek bir güzel... dedim.

— Zenaatimizi bize öğretme Bektaş Ağam, dedi, sen buyurdun ya gerisine karışma. Bizim bileğimizde altın bilezikler oynak avratlık...

Ben and içmişim Bey, Nazlı kız yavri, Cimcirik'i baştan çıkarmazsa, ben yurdu boşlayıp başka yere göçüp orda yurtlanacağım; baştan çıkarırsa Cimcirik'in şeyini kıtır kıtır keseceğim ki, tarıllara geçecek bir ders olsun...

Nazlı kız yavri, Cimcirik'in daire-sinde temizlik yapmaya başladı. Biz de eski tahta bağdadi üstünde ki dökülmüş sıva aralıklarından içerisini gözetlemekteyiz.

Nazlı kız yavri, şalvarını baldırlarının üstüne kadar iyice sıvamış, çıplak ayaklarıyla döğeme tahtalarını silmekte. Ama nasıl bir tahta silme canım... İki ayağının altına aldığı ıslak bezin üstünde ırgalana

Partiler Amerikayı suçladı. — Gazeteler —

Hem suçlu, hem güçlü!

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

ırgalana döndükçe tahtalar gıcır gıcır ses veriyor. Cımcirik içeri girip de Nazlı'yı o biçim görünce:

— Temizlik ben gelmedim bit-meli! dedi.

Nazlı kız yavri:
— Geç kaldım biraz, aha şimdi bitiyor! dedi, ıslak bez üstünde ırgalana ırgalana dönmeye başladı. Şehir oğlanlarının, kızlarının yeni dansları kaç para eder Nazlı kız yavri'nin tahta silerken ırgalanması yanında. Bir de dans çalgısı olsa Nazlı kız uyacak ki şaşıp kahrısın. Cımcirik ayakta donup kalmış, kızın baldırlarına bakarak yalanlamakta da, yine de salyalarını topa-hıyamıyor. Nazlı kız, Cımcirik iyice görsün malını diyerek, ona arkasını dönmüş ha babam ırgalanarak bir sağa, bir sola kalça atıyor. Bu ne kalça atma Bey, bir karış sağa fırlıyor, bir karış sola... Şeytan diyor ki: Ulan Bektaş, yü-rü! Dayanılır gibi değil canım... Nazlı kız, kaçın kaçın giderek, Cımcirik'in arkasında dırduğundan sanki habersizmiş gibi, Cımcirik'e bir kalça atmaya herifi duvara çarpmadı mı! Cımcirik bir titreme geçirdikten sonra silkelip kendine geldikten sonra:

— Adın ne senin bakayım.. dedi.

— Adımıza Nazlı denir.

— Nazlı, ne güzel siliyorsun döşemeleri... Benim evin tahtalarını da sil.

— Lâf olur, eve gelemem... Dedi-kodu ederler de kocamın kulağına gider.

— Kocan nerde?

— Vatani vazifesini yapıyor.

Ulan aferin Nazlı kız yavri, nasıl öğretmişsem, bül-bül gibi söylüyor.

— Kocam askerde olmasa ne isim var benim el kapisında hizmette!

Çalışıyorum da, hem boğazımı çıkartıyorum, hem kocama harçlık yetiştiriyorum.

— Kocan askerde demek...

Cımcirik iyicene umutlanmıştı.

— He ya, vatani vazifesini yapıyor. İşim bitti. Ben gidiyorum...

— Dur hele. İş bitmişmiş... Bak buraları iyi silinmemiş...

Beş gün sonra Nazlı kız yavri bana geldi:

— Bu gece geliyor, dedi, aman Bektaş Ağa'm, beni o Cımcirik'le odada uzun zaman yalnız koma. Her-riği görünce içim dönüyor da ögü-

Dünyada Ramazan Ayda Ramazan!

resim geliyor. Aman elimi, kolumu tutası olur da...

Biz üç kişi, Nazlı kız yavri'nin evine gittik. Bir odaya kapandık ki, Nazlı kız da Cımcirik'i yandaki odaya alıp bize gözetletecek. Cımcirik'in iyice gözü döndüğünden gündüzleyin eve gelmek istemiş ya, Nazlı kız «Aman evde iki çocuğum var, onları uyutmamış olmaz. Hem de konukmuş görür» diyerek Cımcirik'i eve gece gelmeye razı etmiş.

Evet, Cımcirik geldi, girdi odaya. Ayakkabıları elinde ve ayaklarının ucuna basa basa yürüdüğünden çı-ra ışığında herif Kambur Cine benziyor. Nazlı kız, ayakları elin-den almak istiyorsa da: «Belki kaç-mak gerekir, yiğitin papucu yanın-da gerek!» diyerek kunduraları bağ-rına basıyor. Bir de utanmadan Nazlı kız yavri'ye «Suyu ocağa koy-dun mu?» demez mi! Bak yahu, bak sen şu Şeriatçı, dini bütün müslü-

mana! Askerdeki herifin iki çocuk anası yoksul karısıyla yatacak da, arkadan da gusül apdesti alıp müs-lümanlığına toz kondurmayacak. Nazlı kız yavri:

— Su ocakta ısınıyor... dedi.

— Öyleyse soyun hadi...

— Yok, ben utanırım... İlk sen soyun, gözünü de yum! Ben seni döşeğe çağırıyorum o zaman.

Cımcirik başladı soyunmağa. Ya-hu Bey, o serçe parmağı kadar he-rif bir de kılı, bir de kılı... Eğri büğrü, yampiri, kara örümcek gibi bir şey.

Nazlı kız yavri, Cımcirik'i o den-da görmemek için ışığı üfleyp söndürdü ve bizim olduğumuz odaya kaçıp kapıyı da kapadı. Cımcirik:

— Kahpe! Neredesin kız kahpe? diye bağıyor.

Önceden öğrettiğimiz gibi Nazlı kız yavri:

— Ben soyunup döşeğe girdim. Sen de gel bu yan odaya ama, göz-lerini yum, kaçın kaçın gel ki çı-lak tenimi görmyesin. Ben bu işlere alışık değilim, ilk başıma geldiğin-den utanırım... Arkanı dön de kı-çın kaçın gel, yoksa vallaha kaç-ırm...

Nazlı kız «Köpek gibi ulu!» dese Cımcirik razı, «Amır!» dese razı. Cımcirik gözlerini yumup kaçın kı-çın bizim olduğumuz karanlık oda-ya geldi. Kapıyı açtıgımızdan içeri girdi. Ben bunun arkasına geçtim, belinden kollarımı geçirip bir gü-zel pekiştirerek kasnakladım ki, Cımcirik'in soluğu kesildiğinden, ağzını kuş gagası gibi açıp kapyor-sa da sesi çıkmıyor. Sonunda, can kavgısıyla:

— Kız kahpe, bu sendeki nasıl güç, beni kurt kapana mı aldın? Bırak, boğacaksın! dedi.

Ben bunu yere yıkmamla, iman-sızın iman tahtasına çöküp, arka-daşlara:

— Yakın ışığı! dedim.

Çıra yandı. Altımda kara böcek gibi debelenen Cımcirik beni gö-rünce:

— Aman, aman Bektaş Ağa'm!.. dedi.

— Amanı kalmadı ulan, Şeriat Kanunu isteriz, yoksa ahlâk gidiyor elden... Evli avratla zina edince ne kadarı kesilecekti?

— Aman Bektaş Ağam...

— Evli kadının kocası vatani vazifede olursa?

— Aman...

— Kadın, çocuk anasıysa?

— Aman...

— Dibinden mi, kökünden mi?

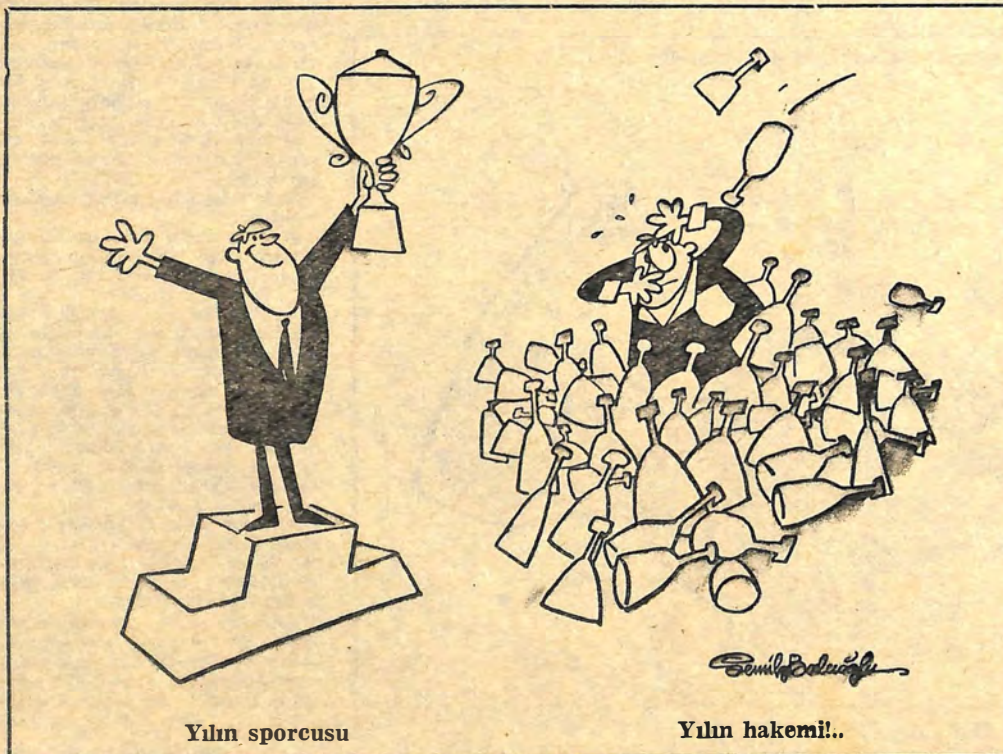
Bıçağı sıyırdım.

— Öldür, öldür beni de, aman şeyimi kesme! Boğazımı kes, kel-le mi al... Öldür beni Bektaş Ağam...

— Ulan namussuz... Öldüreyim seni de, gerici köylüler Cumhuriyet memurunu şehit ettiler diye kahr-aman ol, öyle mi? Yağma yok, Şeriat yürüyecek. Biz Şeriat isteriz.

Arkadaşlar ellerini, ayaklarını tuttular, bıçağı çaldım... Cımcirik zati serçe parmağı kadar, korkudan herifin her bir şeyi bülzülüp çekil-miş. Evet, biz onca-cık şey için, bunca yıl yatmaktayız işte. Allah ömür verirse, daha iki yıl yatıp çı-kacağız. Adımız da bu yüzden Şey-köken Bektaş Ağa'ya çıktı Bey...

Aziz NESİN

Napolyon'un Nutku Yahut Johnson'un Mektubu

ABDÜLHAMİT devrinde, belli başlı dört tiyatro vardı: Üçü, kantolarla, düetolarla başlayan tulûat tiyatrosu idi bunların: Abdürrezak, Kel Hasan, bir de Şevki... Dördüncüsü, meşhur Manakyan efendi kumpanyası idi: Dramlar, cınal piyesler oynardı hep.

Meşrutiyet, birdenbire sahne edebiyatımıza bir canlılık getirmiştir. Başlangıçta, büyük reklamlarla Paris'ten gelen Burhanettin Tepsî, uzun yıllar alkış topladı.

Napolyon Bonapart isimli bir tarihi piyes oynanırdı o zamanlar. Burhanettin bey Napolyon rolüne çıkardı, meşhur Otello Kâmil de imparatorun yaveri rolüne...

Bir ara, para meselesinden, ikisinin arası açılmış. Yalnız sahnede rol icabı konuşuyorlar...

Bir gece, perdenin açılma zamanı yaklaşmış. Bir de ne görsün Kâmil: Burhanettin'in sırmalı Napolyon ceketi odasında asılı, kendisi de içeride yok...

Burhanettin tembeldi, rolünü ezberlemez, gömlek koluna, mendil kenarına yazar, arasına göz atardı onlara...

Napolyon, sahneye dizilmiş askerlerine uzun bir nutuk çekmişti bu piyeste.

İmparatorun yaveri fırsatı yakalamıştı: Yazılı nutuk, Burhanettin'in ceket cebinde, kıvrılmış duruyordu.

Otello Kâmil, hemen bu nut-

ku almış, yerine, yine dörde bölünmüş beyaz bir kâğıt koyuvermişti!

Perde açılmış, süngülü askerler, hazır ol vaziyetinde sahneye dizilmiştiler. Aktör Burhanettin, bir eli ceketinin göğsüne sokulu, klâsik Napolyon vaziyetinde gelmiş, alkışlar arasında durmuştu. Önce, gür bir sesle:

— Askeerrrr!..

Dedi. Sonra, cebinden nutkunu çıkardı. Bir de ne baksın: Bomboş, beyaz bir kâğıt!..

İşi çakmıştı haşmetmeap... Bir saniye düşünüp kendini toparlamak ve tehlikeli duruma bir çare bulmak için tekrar gürledi:

— Askeerrrr.

Sonra, beyaz kâğıdı, yaveri Kâmil'e uzatarak:

— Şimdi, dedi, yaverim size nutkumu okuyacak!

Ve sahne arkadaşının kendisine oynadığı oyuna, aynı oyunla cevap vermiş oldu...

Ama Otello Kâmil de son derece zeki ve hazırcevaptı:

İmparator hazretlerini uzatmış beyaz kâğıdı, büyük bir saygıyla öpüp başına koyduktan sonra, sesi mahzun:

— Efendimiz, dedi, bendeniz alaydan yetişmeyimdir, okumam, yazmam yoktur!

Seyirciler, oyun içindeki oyunu çakmış, tiyatro alkıştan inlemişti!

Aradan geçen yıllar elliden fazla, ellibeş, ellialtı... Şimdi o sahneler yok, o aktörler yok. Ama, geçen gün, Büyük Millet Meclisinde buna çok benzer bir oyun oynandı: Napolyon'un nutku üzerine değil de, Johnson'un mektubu üzerine!

Cumhuriyet Halk Partiler, tartışmalar sırasında, Amerika Devlet Başkanının bu mektubunu, en büyük, en yıkıcı koz olarak kullandılar...

— İllâ, dediler, bu mektubu okuyunuz!.. Millet duysun!

Allah Allah, bu mektup ne zaman gelmiş?.. Bir hafta evvel mi? Bir ay evvel mi?.. Hayır, bir yıl evvel!

Kime gelmiş?.. Sayın Süleyman Demirel'e mi?.. Hayır, sayın İsmet İnönü'ye!

O zaman iktidarda kim vardı?.. A.P. mi?.. Hayır, C.H.P. koalisyonu...

Başbakan kim?.. Muhterem İsmet Paşa!

Peki ya beyler, a beyefendiler, mademki bu mektubu Türk milletinin duymasını, öğrenmesini istiyorsunuz, bunda memleket için fayda vardı, niye bir yıl cebinizde taşıdınız? Devlet sırrı diye kasalara kilitlediniz?

Haaaa, bir ihtimâl var: Sayın İnönü'nün, sayın Nihat Erim'in, sayın Turhan Feyzioğlu'nun, tıpkı Napolyon'un yaveri gibi okuma, yazma bilmemeleri...

Ama, büyük devlet adamımız İsmet paşa, alaydan yetişme değil, topçu mektebinden yetişme bir eski kurmaydır. Üstelik Türkçeden başka Fransızca, Almanca, İngilizce de bilir!

Öbürlerine gelince... İsimlerinin üstündeki ünvana bakınız; Profesör!

Siz, okuma, yazma bilmeyen profesör gördünüz mü hiç?..

Eğer, büyük muhalefet partimiz C.H.P. bu oyunu siyaset sahnesinde değil de tiyatro sahnesinde oynasaydı...

Haydi, Burhanettin Tepsî ile Otello Kâmil'in topladığı alkışlar yerine seyircilerden ne toplarlardı söylemeyim!

AKBABA

"Bizim Yokuş,,

Bu hafta «Bizim Yokuş»u koyamadık. Onun yerine, aktüalite değerini kaybetmemesi için «Napolyon'un Nutku, yahut Johnson'un Mektubu» girmiştir. Sevgili okurlarımızdan özür dileriz.

İnönü, Johnson'un geçen yıl yazdığı mektubu Demirel'e açıklamak istedi.. — Gazeteler —

Malûm hikâye!

PAZARTESİ

Nasıl girdiler?

Yılbaşından sonra gazetelerde birer yazı:

— Nasıl girdiler?

Politikacılarımızın yeni yıla nasıl girdiklerini bu yazılardan okuduk. Ve anladık ki çoğu evlerinde girmişler. Bu yıl Yılbaşı ile Ramazan da içiçe girdiği için politikacılar zaten çok tedbirli idiler. Gazetecilerin ve foto muhabirlerinin peşlerini bırakmıyacıklarını biliyorlardı. Bunun için uslu akıllı evlerinde oturdular. Ve yeni yıla tıpkı bir politikacı gibi girdiler. Zaten 1966'nın birinci günü herkes birbirine şu soruyu soruyordu:

— Yeni yıla nasıl girdiniz?

Kimisi:

— İyi girdim, çok eğlendim...

Kimisi:

— Kötü girdim ayol, bütün gece kahroldum...

— Nerede girdiniz?

Bu, ikinci sualdi.

Kimisi gazişoda, kimisi barda, kimisi gece kulübünde, kimisi bir dost evinde...

Kimisi gecekonduda, kimisi hapishanede, kimisi kışlada, kimisi sarayda...

Yeni yıla herkes bir başka biçimde girdi. Ama bir tek eşitlik vardı bu girişte... Kimse ötekine:

— Siz buyrunuz efendim... diye öncelik tanıyamadı. Herkes beraber girdi yeni yıla... Gerçi yeni yıla girmek isteyenlerle, girmemek isteyenleri şöyle yan yana dizsek girmek istemiyecukler girmek isteyenlerden herhalde çok daha kalabalık olacaktır. Mümkün olsaydı insanlar yeni yılın eşliğinde müthiş bir nezakete kapılırlar:

— Önce siz buyrun beyefendi!

— Aman efendim haddimiz mi, önce siz!

— Vallahi darlırım, önce siz buyrun!.. diye birbirlerine sabaha dek yol gösterirlerdi.

Ne çare ki öyle olmuyor. Gece yarısı vurdu mu saatin gongu tamam.

En büyük çaresizliği insanların, zamana karşı...

SALI

Emniyet

Bu arada Maliye Bakanı İhsan Gürsan da İzmir Efes Otelinde yeni yıla girmiş. Gazeteciler tabiidir ki Bakanı yakalamışlar hemen... İktisadi durumu sormuşlar. Maliye Bakanı:

— Piyasada emniyet var... demiş.

Piyasada emniyet var mı yok mu bilemeyiz, ama piyasa yaparken emniyet yok. Doğunun kuş uçmaz kervan geçmez yollarından büyük kentlerin içine atılsa yere düşmez caddelerine kadar her yerde piyasaya çıkarlar soyulmak tehlikesiyle karşı karşıya...

— Peki, buna Maliye Bakanı ne karışır? diyeceksiniz.

Niye karışmasın? Vatandaşın cebi demek, Maliye Bakanlığının cebi demek... Vergi almak için hepimizin cebine el atan Bakanlık hangisi?

Fransa Kırallarından biri için: — Haşmetneabın eli çok üşüdüğü için vatandaşın cebinden hiç çıkmaz... demişler.

Bunun içindir ki Maliye ile içişleri birbirini tamamlar. Bakalım 1966'da nasıl tamamlayacaklar?...

2 gün

Çünkü şimdiye kadarki yıllar yıldırım makarı üstüne gidiyordu:

Vatandaşlar bir ağızdan:

— Yıldım, yıldım, yıldık, yıldınız...

1966 yılının yılgınlığı inşallah birinci gecesinden başlamamıştır.

GARŞAMBA

Dullar

Haftalık magazinlerden biri İstanbul dul kadınları ile röportajlar yapıyor. Sosyetenin dul hanımları «saadet» konusunda kendilerine sorulan sualleri cevaplandırıyorlar. Meselâ:

— Şimdiye kadar saadeti bulamadım... gibisinden cevaplar veriyorlar.

Ve:

— Gününüzü nasıl geçirirsiniz? sorusuna da:

— Polis romanı okurum, gezirim, arkadaşlarımla konuşurum, gece kulüplerine giderim...

Şen dulların çoğunun canı sıkılıyor. Vakitlerini nasıl geçireceklerini bilemiyorlar. Saadeti de arıyor, arıyor bulamıyorlar:

— Hayat o kadar cansız, o kadar kahredici ki...

Saadeti erkekte arıyan, ve erkekte aradığı için de bulamayan bu hanımlara Bernard Shaw'un bir sözünü hatırlatmak gerek:

— Azgın bir köpeğin kovaladığı adamın canı sıkılacak vakti

yoktur... demiş Shaw.

Öyle ya adameğiz canının derdine düşmüş, can sıkıntısı ne kelime...

Şen dullarımız hele bir ekmek derdine düşmüş olsalardı bakınız canlarının sıkıntısı kalır mı idi?

Saadeti erkekte veya kadında kimse bulamamış şimdiye kadar... Bütün romanlar ve bütün aşk hikâyeleri bulunamamış saadetleri anlatırlar.

Ve hattâ:

— Onlar erdi muradına... diye biten hikâyelerin sonu da gelmiş değildir. Nice kişi muhatlarına erdikleri anda bir büyük anlaşmazlığın içine düşmüşlerdir.

PERŞEMBE

Kadeh

Kadeh deyiminde eski şiirin büyüğü vardır. Bunun içindir ki bardak, kupa gibi kelimelerden ayırır kadeh... Şerefe kaldırılır kadeh, doldurulur kadeh, boşaltılır kadeh...

— Bir kadeh daha... denir.

Ömer Hayyam kadeh için diyor ki:

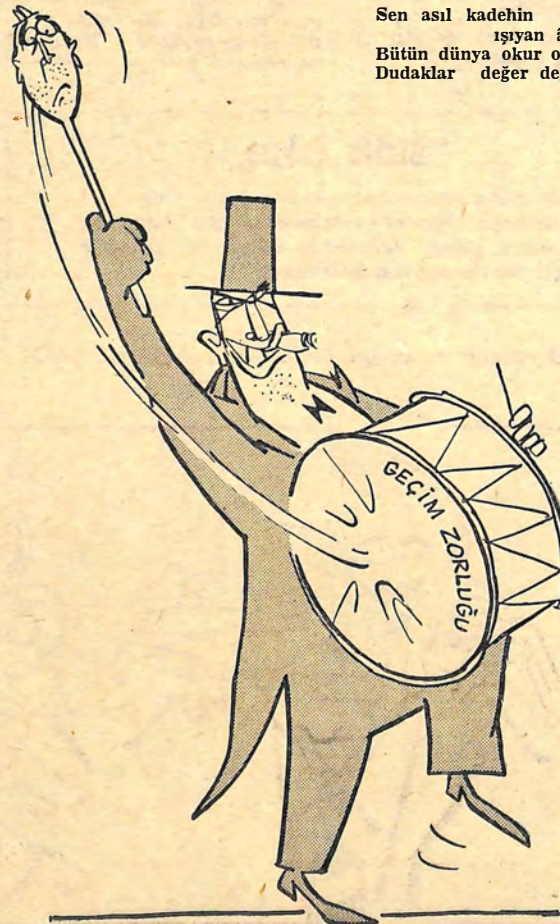
Kur'an, yüce din kitabı, yer-yüzünde tek,

Tanrı iyi şeyler yazar okuyanın defterine,

Oysa biz, estikçe okuruz arasıra,

Sen asıl kadehin gözlerinde ışyan âyete bak.

Bütün dünya okur onu, Dudaklar değer değmez, her dakika.

Ramazan davulu!

Bardak ise başka çeşit bir şeydir. Bardaktan su içilir. İçki içilmez.

— Eski camlar bardak oldu... gibi kesin ve katı Atasözlerine konu olur bardak.

— Suyu bardakta gör... derler. Ama:

— Kadehte durduğu gibi durmaz ki... derler rakı için.

Hayyam: Bu kadeh bir bedendir, cana gebe... diyor.

Eski Doğu şairlerini okurken sanırsınız ki insanlar meyhanelerde doğup, meyhanelerde can verirler...

Kimbilir belki o türlü hayatın da bir güzelliği vardı. Şark, sarhoşluğundan hâlâ kurtulmadı bu yüzden...

CUMA

Krallar

Kırallar, şeyhler, sultanlar, şahlar, emir'ler daha da dünyamızın nice köşelerinde yaşamakta devam ediyorlar. Ancak Batı kıralları ile Doğu kıralları arasında bir fark bulunduğunu unutmayalım. Doğu kıralları daha da dediği dedik bir geri yönetimin temsilcileridir. Batı kıralları ise bir meşrutî idarenin protokol memurlarına dönmüşlerdir. Bakınız Kuveyt şeyhi ölünce Londra Bankalarında çıkan serveti bir mesele oldu.

Eski Suudi Arabistan Kralının Atınadaki yaşayışı da dillere destan oluyor.

İran Şahının düzeni efsanele-re eş...

İsvetç Kırallı ise basit bir memurun hayatını yaşıyor.

Hoca öğrenciyi: — Mumya nedir? diye sormuş.

Öğrenci: — İnsan salamurasıdır... efendim demiş.

İnsan konservesidir... de diyebilirdi.

Kırallar, kraliçeler de geçmiş zamanlardan kalma konserve-ler gibi...

Bakalım daha zamana ne kadar dayanacaklar... Enis Behic:

— Kaç hükümdar tâci kandil olup asıldı... diye yazıyordu.

Bu mısra yazılalı beri daha kaç tanesi de kandil oldu asıldı tağların...

Ama yeryüzü daha ışıklanmadı bir türlü...

CUMARTESİ

Sempati

Amerikada iktidar partisinin sembolü eşek...

Ve bizdeki iktidar partisinden sembolü at...

Galiba iktidarın Amerikaya sempatisi bu yüzden.

PAZAR

Eski fıkra

Mahrukizade Ali bey adlı bir zatin evi yanmış. Adameğiz dert yannak için Yusuf Kâmil Paşaya gitmiş. Paşa kendisini görür görmez:

— Oooo, demiş, buyrun çifte kavrulmuş bey...

Hayatta hergün kavrulan çile-keşler konak sahibi olmadıklarından böyle dertleri de yoktur elbet...

Ev yanarsa ev sahibi düşün-sün, borç verirse alacaklı düşün-sün, veresiye verirse bakkal kasap düşünsün... diye yaşar dururlar.

Bu da bir felsefe.

Püsküllü koç!

Kazan lokantası tepeden tepeden şehre bakıyor... Tekerlekli ordövr tepsisi oradan oraya yuvarlanıyor dopdolu... Krepe saçlar hâlâ tepelerin üzerinde «nah bu kadar!»

Garsonlar, pencereye amut, itibarlı bir masanın önünde saygılı gi-diş gelişler yapıyorlar... Masada oturanlar Turizm Bakan-ı, eski meslekdaşımız gülümser Nihad Kürşad. Etrafında yüksek memurin... Karşısında şeref konu-ğu, Çörcilin daha esnaf tipinde, el-madan elmadan yanaklı bir muhte-rem kişi. «Profesör Baaade»... Se-neler senesi memleketimizde lâfi, sözü, sazi, rapor, düşüncesi «tut-muş» bir uzman!

Bir zamanlar, güney kıyılarımızı parselleyip parselleyip «ecanip»e satmağa heveslenmişti de, memle-ke-timizin kalkınması için, irkilme-ler önünde tornistan yapmıştı ace-leden!..

Bir zamanlar, «Akdenizin lidosu», turizmin incisi, «Pazarcık» lâfını çıkarmıştı da gönlünden, sonra tek-rar gönlüne sokmuştu hanı. Bu son gelişinde, Pazarcığın lâfını hiç et-medi, yazık!

Profesör Baaade... Konuşuyor, gülüyor, ve arada bir hiçbir tepki göstermiyen Bakana, Yunancadan lâflar ediyor ve kendi kendine gül-ümseyordu...

Orada bulunan, bir eşkiya başı (şimcik son derece uslanmıştır, son derece kanunleşmiştir) sordu:

— Bu kiim?..

— Profesör Baaade, meşhuur turizm uzmanı... Bizim kalkınma-mız için çalışıyor...

Eşkiya başı bir eşkiyamsı omuz silkti, dağları deviren:

— Püsküllü koç olsa, bubasının bahçesinde bağlı dururdu, geeeeç!

Şaştım bu eşkiyabaşı görüşüne: Dağbaşı, insanın gözünü şehirden de, okuldan da, üniversiteden de çok aşıyor galibai

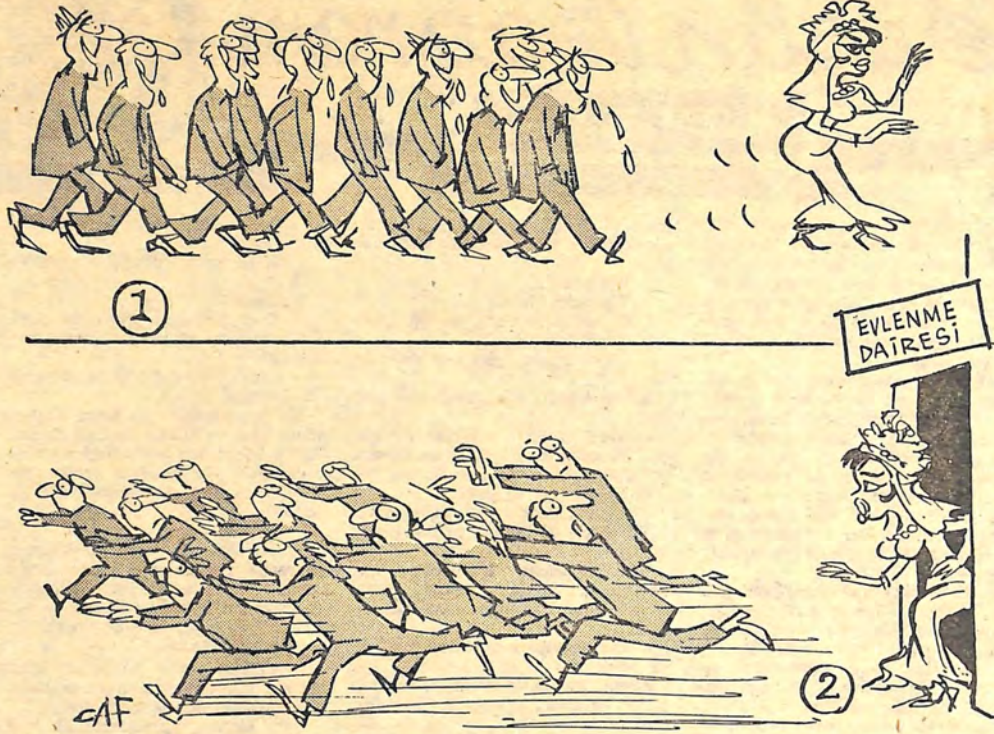
Meclis dedikodusu!

Ön sıradaki bazı hanımlar, buğ-day öğüttürmüşcesine sakız çiğni-yorlardı, ve tepeden politikacıları seyrediyorlardı. Hanımlar şıktı son derece ve blond üzreydiler. Galiba bu sene de esmerlik sökmüyor!

İlk sırada maafamilya, Recai Er-güder Paşanın eşi, kızı vardı blond üzre, ve damadı. Kız, tarçın renk-ler içindeydi, eş, gri astraganlar.. Yanlarında, bir ağzın sökülmüş dişleri gibi bir koltuk boğluğu var-dı. O sökülmüş diş boşluğundan sonra, Dişişleri müdürlerinden bi-rinin eşi, genel blond plâtine üzre Berin Kurtbay.. Onun kadar ısrarlı bir ciddiyetle, onun kadar kıpırda-mazlıkla tartışmaları izliyen, ben ömrümde, bir Kâzım Orbayı gör-müştüm, bir de İsmet İnönüyü... Ortamın çatıklığına, meselelerin çetinliğine uygun, bir siyah «dizö-re» yünden döpiyes giymişti... İn-ceciilik!

Öte tarafta, kor diplomatik loca-sında, gene blond üzre (ama haki-ki blond) Sempatik Polonya sefi-resi, ilgiyle öne doğru eğilmiş din-liyordu, arada bir yanındaki hanı-mın kulağına bir şeyler fısıldıya-rak...

Büyük tartışma günleri «hanımlı» oluyor, Mecliste. Heyecan mı sevi-yorlar ne?.. Kişilerin birbirlerini hırpaladıklarını yakından mı gör-mek istiyorlar ne?.. Saatlerce sulh ve sükûn içinde oturuyorlar yer-

İzmirde gelinlikleriyle sokakta koca arayan kız, koca bulamadı! — Gazeteler —

lerinde. Hükümet etme insana ne-şesini kaybettiriyor.. Süleyman De-mirel, devamlı neşesiz artık..

Uzun zamandanberi, görünmiyen üniformalılar, gene locada gözü-k-meğe başladılar. Donuk donuk din-liyorlar: Bir hayli yaş almış Bölük-başı «hiçbir devrin mesuliyetini ta-sımamış olan bizler» diye lâkirdi ederken de... (Ahbap koalisyonda da yok muydun?) İhsan Ataöv «meşru», «daha az meşru», «daha çok meşru» diye, mesruiyeti grado-laşdırırken de... Meşhur Hamido, durmadan, her tarafa fırlayan, fis-kiyeler gibi, oraya buraya fırlarken de donuk donuk dinliyorlar!

Hanımların gözünde çöken şö-retlerden biri de, seneler senesi, büyük elçilik yapmış Settar İksel.

Bir kere sesini beğenmiyorlar... (Ses tellerinden de kendi sorumlu değil ya!) Ondan sonra efendim «fazla alaturka» buluyorlar... «Hiç böyle tahmin etmezlermiş!» Nasıl tahmin ederdiniz?.. Bu muhayyele insana ne tuhaf oyunlar oynuyor!

İftar zamanı, kürsüde, ister hayat konuşulsun, ister memat konuşul-sun, salonun üçte biri «hurr» diye boşalıyor... Ve Meclis lokantasına bir koşumadur başlıyor. Süleyman Demirel ekseriyetle yemeğini evin-de yiyyor, iftar yemeğini...

Lokantanın müdavimlerinden bi-ri de, Millî Savunma Bakanı Ah-met Topaloğlu. Ekseriyetle, yanın-da kumandanlar var. Onları ağırly-yor...

İşçi Partisi mensupları, birbire-

rini kaybetmekten korkarmışcasına hep bir arada taam ediyorlar. Bir arada kalkıyorlar. Bir arada yerle-rine dönüyorlar. O benimsenmemiş halleri içlerine dokunuyor, vallah!

Hep son derece şık, son derece zarif, sosyalist prensi Mehmed Ali-nin etrafında... Prens de bugünler-de kendini gürültüsüz dinletmenin formülünü bulmuş: «Bildiginiz gi-bi... hatırladığınız gibi» demeden, hiçbir teori, hiçbir fikir öne sürmü-yor... Hamidonun bile bu formülün sihri önünde eli ayağı kesiliyor ve yerinde rahatlıyor!.. oh!

Herkeste, her şeye rağmen bir ra-mazan sükûneti var. Bakalım bay-ramdan sonra, ne olacak? Neler olacak?..

Nimet ARZIK

İlkokul 1 ve 2. sınıf öğrencileri sınıfta bırakılmıyacak... — Gazeteler —

Bugün Bayram

MUZAFFER İZGÜ

HERKES bayramı, eşini dostunu ziyaret etmek, biraz da eğlenmek için bekler ama, ben sadece uyumak için bekliyordum. Yalnız ben mi?.. Çalıştığım müessesedeki arkadaşların hepsi: «Ah, yorganı başımıza bir çeksek» diye saykılıyorlardı!

Sağolsun patronumuz, ne iş kanunu biliyordu, ne de fazla mesai.. Onun için sadece para kazanmak kanunu vardı!.. Sabah giriyorduk işe, gece dokuzda çıkıyorduk. Ne cumartesi vardı, ne pazarımız! Arefe gününün akşamı eve giderken göğsümde bir tek sevinç çarpıyordu: Yarına bol bol uyumak ve üç ayın acısını üç günde çıkarmak!.. Eve gelince hanıma:

— Nasıl olsa mahalleye yeni geldik, dedim. Kimse bizi tanımaz. Arkadaşlara gelince, onlar da zaten üç gün üç gece yataktan çıkmıyacaklar. Yani senin anlayacağın şu üç günü kış uykusuna yatmış hayvanlar gibi geçireceğim!

Bu niyetle, yastığa başımı koydum ama nerde.. Sabah alaca karanlıkta nerdeyse kırılacaktı kapı.. Yanımda yatan karıma:

— Kalk hanım kalk, bak bakalım, kimmiş bu münasebetsiz, diye seslendim.

Karım geri geldiğinde, uyukulu bir sesle:

— Bekçi, dedi.
— Ne istiyormuş?
— Ayol bilmiyor musun bugün bayram..

Baktım, bekçinin nalçalı kunduralarından çıkan tok ses, yatak odasına doğru yaklaşıyor, o girmeden ben kalktım.. Adam, bayağı salona dalmıştı. Beni görünce, elimi iki eliyle tutarak:

— Bayramın gurtlu ola begim, diye, ha babam sallamaya başladı..
— Seninkisi de, dedim.
— Zababınan irahatsızlık virdik..
— Ne münasebet, memnun oldum.. Geçin, şöyle buyrun..
— Sizi severim de begim, en evvel sizden başlıyım dedim!
— Çok teşekkür ederim.
Hanıma «şeker» diyemedim... Evi-

mize kimsenin uğrayacağını tahmin etmediğimiz için şeker de almamıştık.

— Bir sigara?
— Tışekkür iderim..
— Evde şeker olmadığma göre, en iyi çay pişirmekti..
— Haydi hanım, çay yap bize, dedim.

Bekçi efendi, yarı mahcup, yarı pişkin:

— Benimkinin şekerini atmıyasan hemşire baci... Niden dersen, gırtlama içiyom da... dedi.

— Eh, ne var ne yok?..
— Eyyilik, sâlık vallaha begim.. Üflüyörük düdüğe, yutturuyörük hödüğe..

Havadan sudan konuşurken çay hazırlandı, masaya geldi. Bekçi efendi eline çay bardağını alır almaz:

— Siz gayfaltı etmiyonuz mu? diye sordu.

Adam, bu kadar fırın kapaklığı etmiş olduktan sonra ne diyebilirdim?..

— Siz de buyurursanız, ederiz, dedim.

— Vallaha begim, ben etmişidim amma, hatırınızı gırmam, bi daha iderim.

Üç bardak çay içip, yedi dilim ekmek yedikten sonra:

— Eee, bana müsâide... Şimdi bi eve geder de, bi eve getmezsen gonu gonşunun hatırı galır deel mi ya... dedi.

Bekçi efendiyi kapıya kadar geçirdik ama, adam bir türlü dışarı çıkmak istemiyordu. Potinlerinin birinin bağını çözüyor, ötekini düğümliyordu.. Hanım benden daha akıllı olsa gerek, eliyle para işaretini yapıncı:

— Bir dakika bekçi efendi, dedim.
— Paraya zahmatlık etmeyin begim, olmasa da olur... Evinizin etrafında her gece on dafa fır dönmek bizim vezfemiz, dedi.

Beş lirayı verip, onu savdıktan sonra, tekrar yatağa girdim. Tam başımı yastığa koymuştum ki, güm güm kapı çalındı..

Duymamak için başımı yorganın

içine çekerken, hanımın sesi geldi mutfaktan:

— Kalk ayol, çöpçüler gelmiş, kalk..

Kızdım:
— Yahu aylarca çöp evde çürür de, şimdi mi akıllarına gelmiş toplamak?

— Onlar çöp değil, para toplama-ya gelmişler!

Ne yaparsınız? Kalktım. Kapıda elimi sıkın çöpçüler, salona doldu.. Hattâ içlerinden bir tanesi mutfığa seğirterek çöp tenekesi yerine, yağ tenekesini alıp götürürken zor yakaladım.

— Buyrun birer sigara..

Hepsi de sigaraları kulaklarının arkasına kıstırdılar.. Aklıma şeker gelince, biraz evvel gidip almadığma pişman oldum. Hanıma:

— Haydi çay yap bize, dedim.

Hep bir ağızdan:

— Vallahi beyim, bizim çay içmeğe hiç vaktimiz yok. Akşama kadar kaç mahalle dolaşacağız, dediler..

Tam kapıya varmışlardı ki, kılık kıyafetlerinden hiç beklenmeyen büyük bir nezaket yarışına giriştiler. Birbirlerine:

— Buyur sen çık!..
— Yoo olmaz, sen benden daha kıdemlisin, sen çık!..

— Vallaha olmaz, babam yerindesin, sen çık, diyorlardı.

Bu nezaket, ben ikibuçuklukları dağıtınca kadar sürdü.. Sonra, itişe gültüşe, paldır küldür çıkıp gittiler.

Onlar gider gitmez, hanımı şeker almağa yolladım, ben de yatağa uzandım.. Yorganı üzerine çekme fırsat kalmadı ki, «tak tak tak» yine kapı çalındı!..

— Kim o?..
— Topçul!..

— Topçu mu, ne topçusu?

Kalktım, kapıyı açtım. İki hırpani kılıklı adamla karşılaştım. Birinin elinde, ucuna telden kulp geçirilmiş eski bir zeytinyağı kutusu, diğerinin elinde ucu püsküllü uzun bir sırık.. Hemen ellerime yapıştılar..

— Sizin de, sizin de kutlu olsun bayramınız, buyrun, dedim..

Adamlar, oturur oturmaz başladılar anlatmağa: Ramazanda top atmak gibi sevap bişey yokmuş da, dosdoğru cennete gideceklermiş de, topu ateşlemek çok zormuş da, tehlikesinin yanında atom bombası patlatmak hiç kalırmış da, keşki sınıfta top atsalar da, böyle tehlikeli bir işle uğraşmasalarmış da.. Bereket karım şekerini yetiştirdi de, bu top atma hakkındaki konferansı yarida kesmeğe muvaffak olabildim.. Evelallah birer avuç adılar şekerden.. Sırıklısı ikinci avucunu uzatıyordu ki, dar çektim şekerini.. Artık öğrenmişim, paralarını da peşin verdim. Onlar gittikten sonra:

— Ben yatıyorum, dedim, karıma.

Bekle, yatarsın!.. Yatak odasının kapısından, sokak kapısı gümbürdemeğe başladı. Ama Allah sizi inandırсын, bu gümbürdeme değil de, alâmet bir şeydi.. Davullar, ziller, masalar, sokağı güm güm öttürüyordu. Üstelik, kapının dibinde tüyleri diken diken eden, yongalı, örlek bir sesin okuduğu mâni:

Boydereden gelir mersin
Allah sevdiğini versin
Ver bahşişimi gideyim

Tanrı muradını versin!.. diyordu.

— Aman hanım, ver su heriflerin bahşişini de, tozutup gitsinler, yoksa çıldıracağım..

Davulun ve mâninin o tiz sesi daha kulağımdan silinmemişti ki, kapı yine gümbürdedi..

— Aman Allahım!.. Bayram mı, yoksa alacak toplama günü mü?..

Kapıyı açtım..

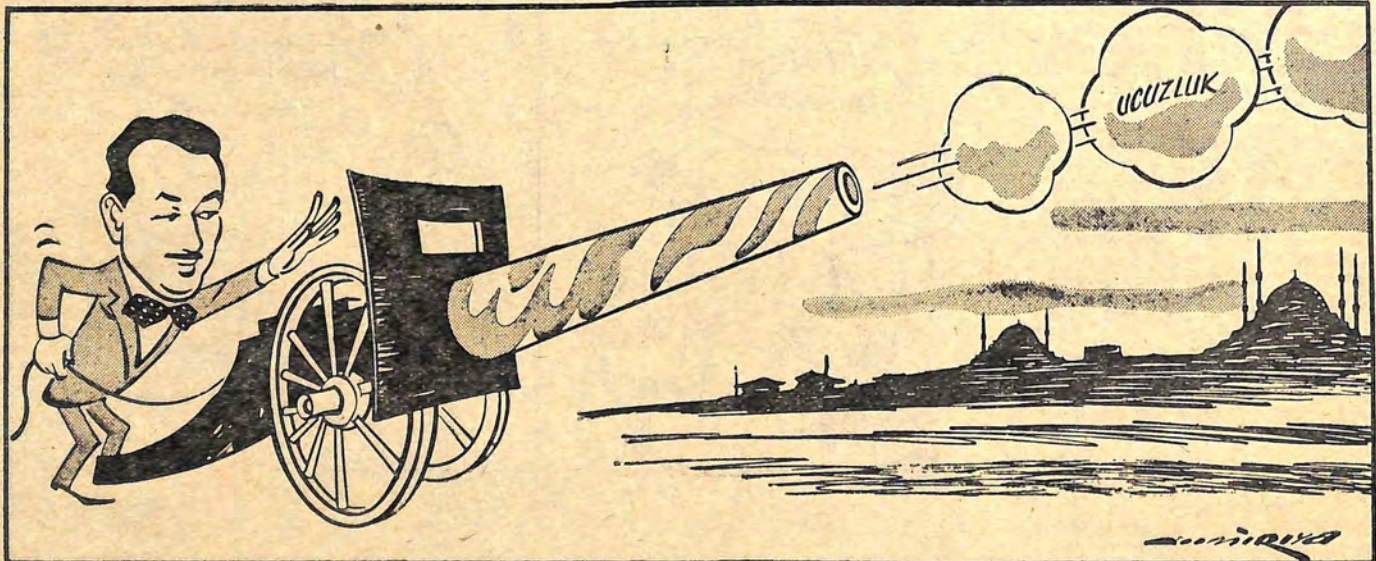
Sandığın köşesinde yıl boyu saklanıp, bayramdan bayrama giyildiği besbelli lâcivert elbisesi içerisinde, yeşil gözli, ellilik bir adam:

— Ben bu mahallenin muhtarım.. Her bayram âdetimdir del.. dedi.

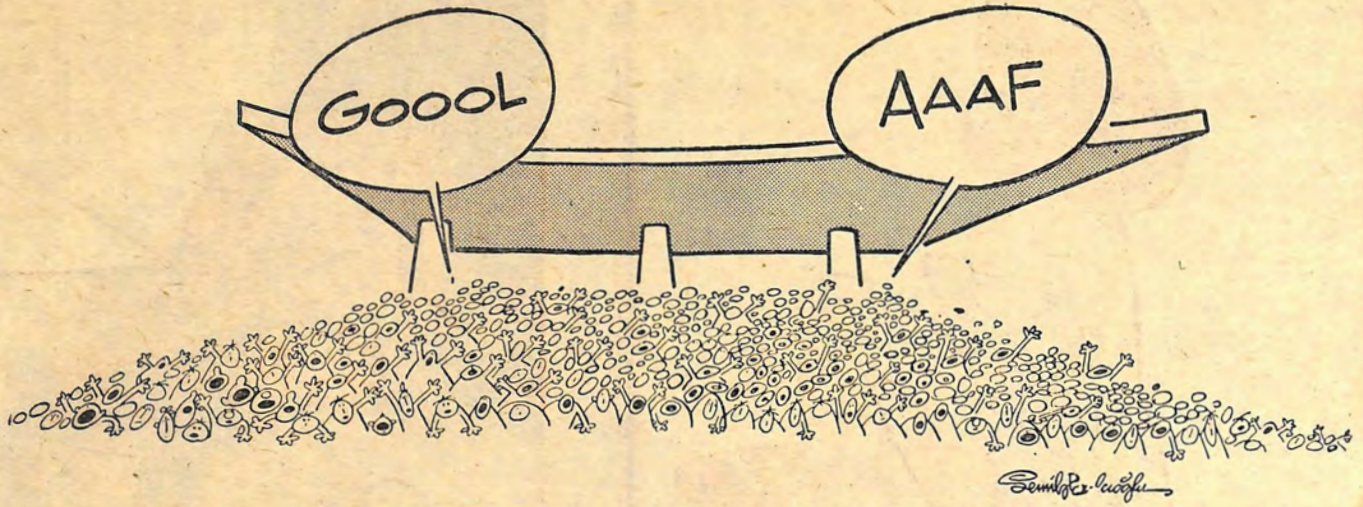
— Buyruun muhtar efendi, dedim.

Gerçi bu adama para pul vermedik ama, aman Allahım, o çene, o

Şişe - Cam Fabrikası Genel Müdürü Şahap Kocatopçu, pencere camını yüzde on ucuzlattı. — Gazeteler —

Bayram topu!..

Yazısız

gene... Yenilir, yutulur şey değildi... Kendileri başa geçerlerse şöyle yapacaklar mı da, böyle yapacaklar mı da, şunu koyacaklar mı da, bunu kaldıracaklar mı da... Nereyseyse:

— Ulan önce şu bayramı kaldırırsın, şu bayramı, diye bağıracaktım ama, zor tuttum kendimi.

Muhtar efendi gider gitmez, hanıma:

— Çabuk hazırlan, dedim.

— Nereye? diye sordu.

— Otele, rahat uyumağa... Biraz sonra milletvekilleri, senatörler de sükün ederse hiç şaşmam!

Kadıncağız, üç aydır ne çektiğini bildiği için beş dakikada hazırlandı... Tam kapıyı kilitleyecektik ki, önde şapkası kavuklaşmış bir adam, arkasında başörtülü karısı ve tam yarım düzine çocukları, Fatih'in İstanbul surlarına dayandığı gibi kapımıza dayandılar.. Adam:

— Nereye gidiyorsunuz? Biz de size geliyorduk, demesin mi?..

Çekip gitsen, sokak bir yığın insan dolu, ne der, ne demezler... Mecbur olduk, döndük geriye..

— Buyrun, dedim.

Karıma yavaşça sordum:

— Sen bunları tanıyor musun?

— Yoo!..

— Ben de tanımıyorum...

Geçtik içeri, bayramlaştık... Çocukların altısı birden odalara taksim oldular... Bir ara, yumrukla şeker kavgası bile ettiler.

Yuvarlak kafalı, ahçı bıyıklı adam:

— Eee, bubandan haber alıyon mu? diye sordu.

— Çok şükür iyilermiş, alıyorum, dedim.

Biraz daha dereden tepeden konuşuktan sonra:

— Vallaha ne deyim gardaşım, pek severdik Hacı Seyit Nuh Mehmet Ali emmiyi, dedi. Çok eyiliği dokanmıştı bana... Allah gani gani rahmet eyleye!..

— Kim bu Hacı Seyit? diye sordum.

Adam gözlerinde biriken yaş elinin tersiyle sildikten sonra:

— Senin emmiin, dedi.

— Benim öyle emmim falan yok ki, dedim.

— Senin bubanın adı Ökkeş değil mi?

— Yoo!..

— Amanın yannış mı geldik yoğunsam?... Sen Gonyalı değil misin?

— Yoo!..

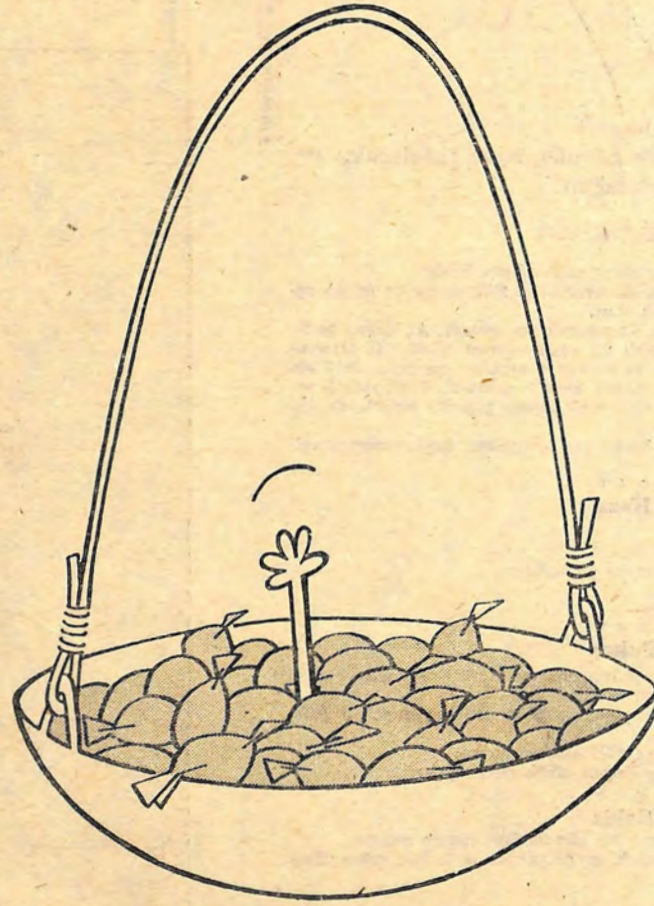
— Aboooov!.. Gulun gurbanın o lam: Yalaklı kövünü de mi bilmiyon?

— Yoo!..
— Aboooov!.. Ulan avrat, kalkın yannış geldik... Doğru söyle, senin dayın köprüde esans satmıyo mu?
— Yoo!..
— Ulan çocuklar, toplanın yannış geldik... Vallaha billaha yannış geldik Pekiyi kaç bu evin numrosu?
— Otuzaltı...
— Aboooov!.. Biz seksenaltıya gideceğiz... Resul efendi öyle vermi-

şidi adreseyi... Toplan lan garı; ge-yin lan çocuklar, siz de bayramlık ayakkabılarınızı!..

Kafilenin arkasından bakakaldım.. Ama paltomla ayakkabım elimdeydi. Paltomu sokakta giydim, ayakkabılarımın bağını kaldırımda bağladım... Ve karımla otelin yolunu tuttuk...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

Boş versene!

Gönül işi bilmeceymiş,
Bilmeceye boş versene!
«Şuna değmiş, buna değmiş»
Boş heceye boş versene!

Ebedi aşk asılsız lâf,
İnsan; insan için sarraf!
Renk renk çiçek dolu etraf,
Tek Böceğe boş versene!

Bâzı dik bak, bâzı göz süz,
Gülümserse, iş pürüzsüz!
Ele geçmiş fırsat gündüz,
Sen geceye boş versene!

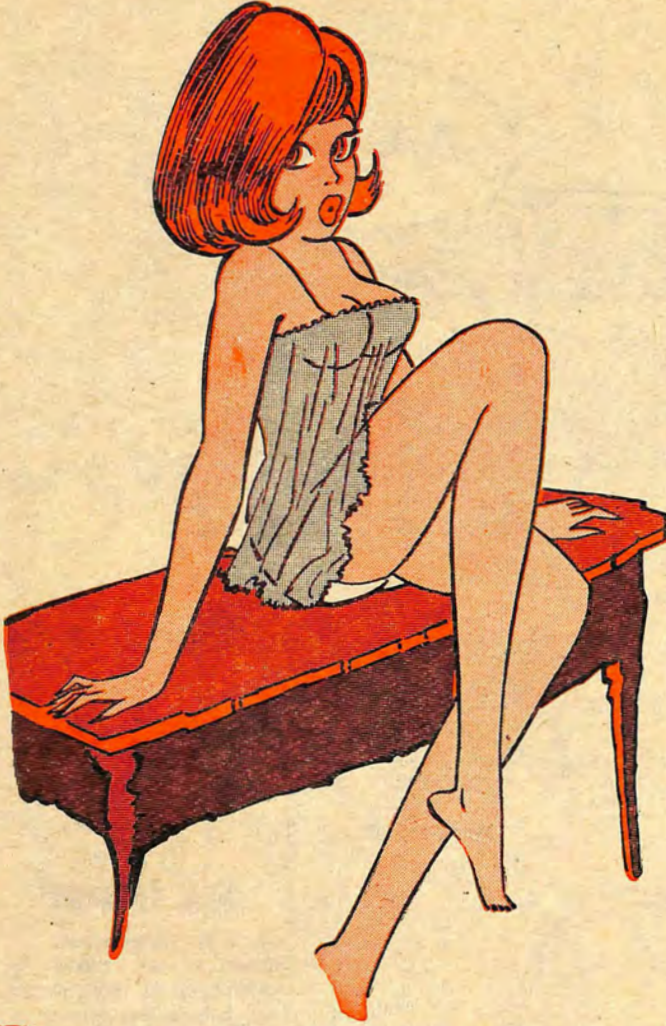
Uysal huyluları varken,
Çapkın soyluları varken,
Servi boyluları varken,
Şu cüceye boş versene!

Hanım dadır «Mahrem fiş»in,
Sevabın, yanlış gidişin.
Düşün, düşün terstir işin,
Düşünceye boş versene!

hbaptan yardım istesem,
Ya reddeder, ya da sitem.
Kelle şeffaf, şeffaf kesem,
Cam merceğe boş versene!

Yeter bacım, aç yüzünü,
Gör Tanrının gündüzünü,
Aydınlıkta tut özünü,
Şu peçeye boş versene!..

Salâhattin KUTLU

— Bakalım, ya tebrike gelenler bana tutulacak, ya ben nezleye tutulacağım!

At yarışları

Erol, ilk defa karısını at yarışlarına götürmüştü. Kadın:
— Kocacığım, dedi, 5 numaralı ata oynyalım. Biliyorsun bu rakam öğlumuzun yaşıdır, belki uğurlu gelir bize..

Erol, karısının isteğine uyarak 5 numaralı ata oynadı. At birinci geldi. İkinci koşuda kadın yine 5 numaralı ata oynamalarını teklif etti. Oynadılar ve kazandılar. Üçüncü koşuda da aynı şeyi yaptılar, bu sefer de 5 numaralı at birinciliği aldı. Sıra dördüncü koşuya gelmişti. Erol yine 5 numaralı atın üzerine oynayacağını söyleyerek gişeye gitmeye hazırlandı, karısı hemen kolunu tuttu:

— Aman kocacığım bu sefer başka ata oynyalım, hayvancağız yorulmuştur artık!..

Kaza

İki arkadaş arasında:

- Yahu bizim Hasan'a ne oldu?
- Sıhhi imdat arabasıyla hastaneye götürdüler..
- Nesi var?
- Bu sabah karısını dövdü de..

Poker

Dört arkadaş sabahın onunda pokere oturmuşlardı. Oyun, gece saat üçe kadar sürmüştü. İçlerinden biri:

— Arkadaşlar, dedi, vakit çok geç oldu, gidelim artık yarın sabah gelir, devam ederiz..

Karşısında oturan oyuncu, biraz düşündükten sonra:

— Yarın sabah evleniyorum, gelemem, dedi. Gece oynayız!

Bahis

Bahse tutuşmayı seven evin beyi, bir gün uşağını yanına çağırır:
— Veysel, on lira bahse girerim ki geçen gün bana hediye gelen pürolarımdan içmişsin!

Uşak, başını sallar:

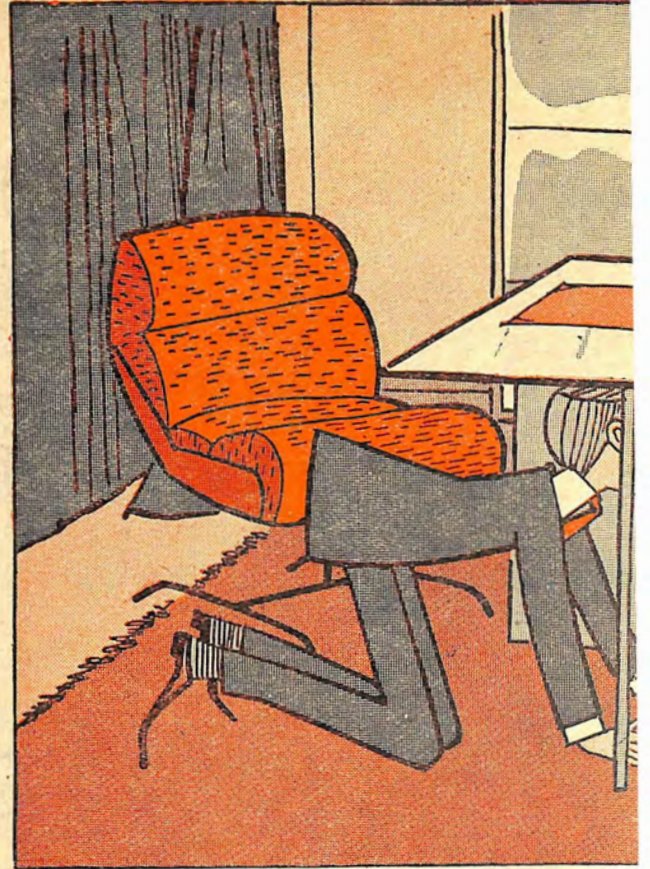
— Töbe, töbe beyefendi, benim hiç kumar oynadığımı gördünüz mü?

Tekme!

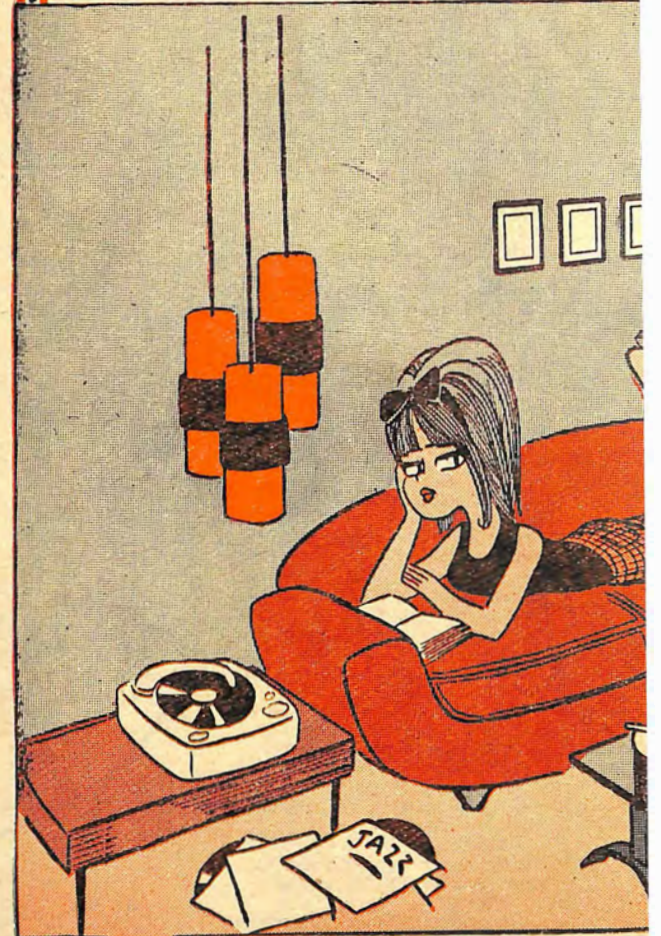
Karakolda, komiser şikâyetçi adamı göstererek, iri yarı adama sordu:

— Bu adamın karnına ne diye tekme attın?

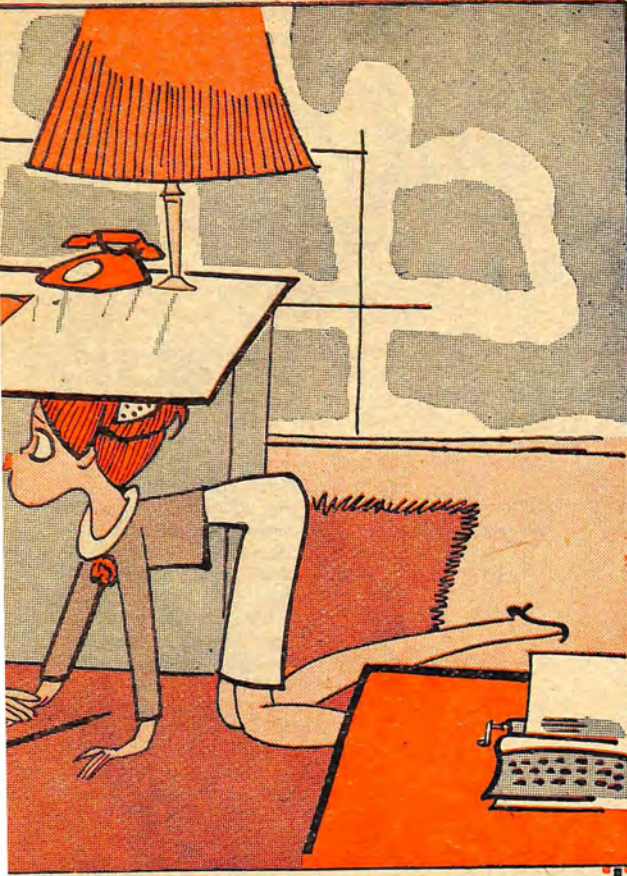
— Efendim, kabahat kendinde, hemen öbür tarafa döndü!..

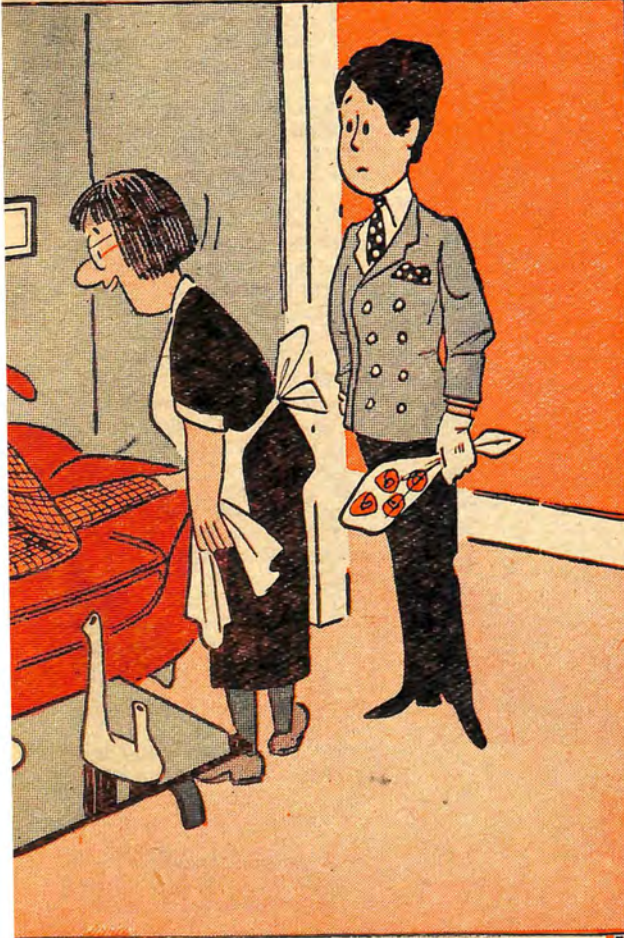
— İyiki şu kalem yere düştü, a

— Küçük hanım
— Hangisi?..

ha bayramlaşmayı unutacaktık!

anlınız geldi...

— Bütün tebrike gelenleri böyle karşılayacağım...
Bakalım hangisi bir kürk hediye edecek?..

Sevgili bobi

Yaşlı zengin kadın sevgili köpeşi Bobi hastalanmıştı. Baytara götürdü, muayeneden sonra baytar:

- Hamfendi, dedi size bir müşil yazacağım yarın Bobi'nize içirirsiniz..
- Kadın üzgün bir tavırla sordu:
- Öbür gün versem olmaz mı?
- Neden?
- Efendim yarın sevgili Bobi'min doğum günüdür de...

Mutluluk!

İki kadın bir toplantıda oturmuş dedikodu yapıyorlardı:

- Zavallı Aylâ çok bedbaht...
- Aa niye, yeni evlendiği kocasıyla anlaşamıyor mu?
- Hayır, biliyorsun ki kocası denizci bir türlü mesut edemiyor..
- Anladım, daima seferde..
- Bilâkis, hiç sefere çıkmıyor!..

Deneme

Genç kadın, beğendiği ruju aldıktan sonra, tezgâhtar kıza sordu:

- Bu verdiğin dudak boyası sabittir değil mi?
- Evet bayan..
- Genç kadın, ruju dudaklarına sürdü ve etrafına bakınarak:
- Matmazel, dedi, bunu denemek için genç bir memurunuz yok mu?

Tunç

Çoktan görmediği arkadaşıyla yolda karşılaşmıştı:

- Nerelerdeydin Yılmaz?
- Güneyde idim Nuriciğim.
- Orada herhalde havalar sıcaktır. Sen de denizden bir hayli faydalanmışsındır..
- Yok canım, durmadan yağmur yağdı.
- Peki ama baksana rengin tunçlaşmış.
- Gayet tabii, biliyorsun ki benim demir gibi bir vücudum var...
- Evet, sonra?..
- Bu kadar yağmur altında paslandım azizim paslandım!

ESKİDEN, İsrail'e gelen her göçmene, «doktor olun» diye tavsiyede bulunulurdu. Bu tavsiye büyük bir ilgi ile karşılanmıştı. Hele Almanya'dan, büyük göç akımının başladığı yıllarda, İsrail'de âdetâ bir doktorluk yarışı başlamıştı.

Bugün ise, durum tersine dönmüştür... İsrailde doktorların sayısı günden güne azalırken, hastalarinki gittikçe artmaktadır.

Günümüzde, birçok hastalıkların nedenini, hayat şartlarının güçlüğüne, bu güçlüğü insanlara verdiği sıkıntıya ve üzüntüye bağlamak yerinde olur.

Bugün, birer robot gibi evden işe, işten eve gidip durmadan çalışan çağımızın insanları, en küçük bir değişikliğin hasretini çekmektedir... Öyle ki, doktora gidip muayene olmanın, bir değişiklik olduğuna inanılanlar bile vardır.

Başımдан geçen olay, rahatsızlanmam ile başlamıştı... Midemde tuhaf bir boşluk, içimi bayıltan bir kazınma hissetmişim bir gün. Geçer diye ilk önce pek aldırış etmemiştim. Fakat birkaç gün sonra, aniden evde sancılanınca, ister istemez durumu teyzeme açmışım.

Teyzemin:

— «Doktora ne gün gittin?..» sorusuna, utanımdan «hiç gitmedim» diyemedim de:

— «En son ne gün gittiğimi hatırlamıyorum ama, yarın tekrar Sigorta Hastanesine gideceğim...» diye cevap verdim.

Bu sözüme sinirlenmişti teyzem...

— «Deli misin sen?..» diye bağırdı. «Canına acımıyorsan parana acı bari.. Sigorta Hastanesine gidilir mi hiç! Profesör Grosslockner ne güne duruyor?..»

— O da kim?..

— O da mı kim?.. Yüz binlerce hastanın hayatını kurtaran Profesör Grosslockner'i tanımayan musun?

— Ne, yüzbinlerce mi dedin?.. Amma da yaptın ha!

— Tabii, ne zannettin.. Belki de daha fazladır. Her neyse, şimdi beni dinlersen git, tepeden tırnağa bir muayeneden geç, o zaman ne harika doktor olduğun anlarsın.

Teyzemin dilinden kurtulmak için:

— Pekiyi, dedim, yarın..

— «Yooo!..» diye sözümü kesti birden, «öyle rastgele gidilir mi hiç.. telefonla randevu alacaksın önceden.»

Dediği gibi yaptım.. Teyzemin göklere çıkardığı harika doktora hemen telefonu açtım.

Telefona cevap veren kadın, ancak üç hafta sonraki salı günü saat 17.26'ya randevu verirken, kahlılaşmış bir sesle şunları ilâve ediyordu:

— Muayene gününe kadar içkiye, sigaraya paydos.. Az yiyecek çok uyuyun.. İyi günler!..

Üç hafta sonra, kararlaştırılan gün ve saatte, profesörün muayenehasinden içeriye giriyordum. Bekleme odasının ağzına kadar dolu olmasına rağmen, kimseden çıt bile çıkmıyordu.

Harika Doktor

Kapılar açılıp kapanıyor, beyaz önlüklü hastabakıcılar bakışlarımız arasında bir odadan diğerine süzülüp geçiyordu sessizce. Muayenesi sona eren yarı çıplak hastalar dışarı çıkarken, sırası gelenler profesörün odasına giriyordu.

Büyük bir ustalık ve çabuklukla yapılan bu hareketleri hayretle izlerken, hastabakıcının biri yanıma gelip kendisini takip etmemi söyledi.

Hastabakıcı, kayıt odasında fişimi doldurduktan sonra:

— «Borcunuz yirmi altı Pfund...» dedi.

Borcumu ödedikten sonra bekleme odasına dönüp, sırama girdim tekrar. Durmadan yeni yeni hastalar geliyordu. Bir ara hastabakıcıların çokluğu dikkatimi çekti... Sayayım dedim, çıkama-

dım işin içinden. Dayanamayıp yanımdakine:

— «Affedersiniz,» diye sordum yavaşça, «Ne kadar da çok hastabakıcı var!..»

— «Elbette..» diye fısıldadı yanımdaki, «bütün Grosslockner sülâlesi burada çalışıyor.. Sekiz kızkardeşi, üç de erkek kardeşi var profesörün.»

Biraz sonra profesörün erkek kardeşlerinden biri yanıma yaklaştı:

— «Gelin biraz benimle...» dedi.

Banyonun önüne gelince, elim bir kuvvet sıkıştırdı:

— Hadi, dedi, girin içeri de yapın şuna!..

— «Neden?..» diye sormaktan alamadım kendimi.

Herhalde, şimdideyedek hiçbir hasta nedenini sormadığı için

adam şaşırırmıştı. Bir an düşündükten sonra:

— «Neden olacak, usul böyle..» dedi.

Elimde kuvvet tam banyodan dışarı çıkarken, «rap» diye profesörle kızkardeşlerinden biri kan almak için önümü kesti.

Kan muayenesinden sonra tekrar yerime dönüp başladım beklemeğe. Nihayet hemşirenin biri eliyle beni ve yanımdaki diğer iki hastayı işaret edip, yarı belimize kadar soyunmamızı söyledi.

Bizden başka bir-iki hasta daha vardı bekleyen. Odanın içi soğumuştur. Yarı belimize kadar soyunmuş tir tir titriyorduk. Hastabakıcının hiç umurunda değildi üşümemiz... Karşımıza geçmiş talimat veriyordu bize:

— «Boşuna zaman kaybetmemek için profesörün odasına girerken selâm filân vermeyin... Hemen ortadaki üç iskemleye oturun, birkaç defa derin nefes aldıktan sonra dilinizi çıkarıp yeni bir emir alana kadar bu durumda bekleyin. Sual sorup profesörü rahatsız etmeyin. Sağlık durumunuz fişinizde kayıtlıdır. Profesör bir şey soracak olursa, vereceğiniz cevap üç kelimedenden fazla olmasın. İşiniz bittikten sonra, yine selâm filân vermeden çabucak çıkın odadan. Anlaşıldı mı?»

Evet anlamında başımızı sallayınca, hastabakıcı profesör hazretlerinin kapısını araladı ve:

— «Haydi, marş marş!..» diye içeri itti bizi.

İçeriye girer girmez odanın ortasındaki iskemlelere oturduk, birkaç kere derin nefes aldıktan sonra dillerimizi çıkarıp yeni emir alana kadar beklemeğe başladık.

Profesör benim önüme gelince:

— «Sen,» dedi, «Hangi hastalıkları geçirdin?..»

— «Çeşitli!» diye tek kelimede cevap verdim.

— Yaşın kaç?

— Otuz. (Aslında otuz beş olmasına rağmen vakit kaybetmek için kısaltıp otuz dedim.)

Harikalar yaratan doktor elindeki âletle sırtıma vurunca:

— «Ayyy!..» diye bağırdım can acısından.

Profesör yüzünü buruşturup:

— Bay Kleiner, dedi, durum nazik, esaslı bir tedaviye ihtiyacınız var...

Solumdaki, dili hâlâ dışarda sarkan hasta, peltek pelteke:

— Doktor bey, dedi, affedersiniz ama, Kleiner benim.. ve...

Profesör:

— «Lâf istemem...» diye yanımdakini tersledikten sonra, bana dönüp tüm ciddi, «üşütmüşsün, dedi, iki tane aspirin veriyorum sana!»

Ve eliyle tamam işareti yapıp zile bastı.

Diğer iki hasta bir şeyler diyecek oldularsa da, yetişen hastabakıcılar koltuklayıp dışarı çıkardılar. Ne oldu bilmiyorum sonra.

Bana gelince, midem düzeldi kendiliğinden... Midem düzeldi ama, soğuk algınlığından bir haftadır yataktayım!

Çeviren:

Ergin ORTAÇ

En aydın dünya görüşü
DÜNYA
OKUYANLARINDIR!

(AK—11)

Tarihten Çizgiler

Çizen: **SALİH**

— Sende hiç hamiyet yok mu babalık?.. Geçir başına vatan kuzusundan bir kalpak.. Çal yere şu Avusturya fesini!.. Yaşasın hürriyet!..

[Sene 1908 de Avusturya, Bosna - Hersek'i bizden aldığı için, hamiyetli Osmanlılar, Avusturyadan gelen feslere boykotaj ilân etmişlerdi!]

Talih ve bit

O NALTINCI yüzyılın renksiz ve değersiz vezirlerinden Rüstem Paşa, sırf talihi sayesinde, önemli mevkilere yükselmiş, Kanunî'ye damat bile olmuştu. Kanunî, Rüstem Paşa'yı damatlığa yakıştırdığı vakit, onu sevmiyenler paşanın cüzamlı olduğunu söyleyerek padişahı niyetinden caydırmaya çalışmışlar; öte yandan bu işin olmasını isteyenler, cüzamlı bir kimsede bitin barınmadığını, Paşanın ise pek bitli biri olduğunu ileri sürmüşlerdi. Padişah, işi anlamak için, Diyarbakır'da vali bulunan Rüstem Paşa'yı kontrol etmek üzere iki görevli yolladı. Diyarbakır'da valinin huzuruna çıkan görevliler, Rüstem Paşa'nın kürkünün yakasında bakla bitlerin gezindiğini görünce, İstanbul'a müjdeyi getirdiler.

Rüstem Paşa'nın, bitleri sayesinde damatlığa ulaştığını öğrenen zamanın ünlü bir şairi, bu olay üzerine aşağıdaki beyti söyledi: Kişinin hem olcak bahtı kavi, talihi yâr, Hiyni hâcette anın kehlesi de işe yarar.

Kaçan oruç!

Hoca doğünüp duruyormuş:

— Yazık oldu... Bir gün orucumu kaçırdım!

Nasıl da bir gün oruç tutan bektâş hocayı teselli etmiş:

— Üzülm be imanım... Onu da biz tuttuk!

Yaşadık!

Hoca vaaz ediyormuş:

— Bu mübarek ayda içki içmek, günahların en büyüğüdür... Ağzınıza koyacağınız her damla, yarın ahrette bin damla olup burnunuzdan gelecektir..

Cemaat arasından bektâşının sevinçli sesi yükselmiş:

— Eeeh hoca, orada da yaşadık desene!

✱

Halt ve Ahlat

Bir seferinde Namık Kemal, yine coşmuş, etrafını çevreleyen kalabalığa ateşli nutuklarından birini veriyordu. Salonu gıt yoktu ve herkes, âdeta nefes kesilmiş, onu dinliyordu. Tam bu sırada, o zamanlar daha pek genç olan, Manastırlı Rifat Bey, birden nereden aklına gelmişse, damdan düşer gibi ve konuyla hiçbir ilişkisi bulunmayan bir soruyu Namık Kemal'e yöneltti:

— Üstadım, birden aklıma geldi; Ahlat-ı Erbaa ne demektir?

Namık Kemal, bu densiz soru karşısında epeyi bozuldu; biraz duraladı, sonra cevabı yapıstırdı:

— Ahlat-ı Erbaa, şimdi sizin yaptığınız gibi, dört defa halt etmektir Rifat Efendi..

Diplomatın ağız sıkı olur

SULTAN Abdülâzîz'in Avrupa gezisinde Hariciye Nâzırı Fuat Paşa da padişahın beraberindeydi. Paris'te bulundukları günlerdedi. Türk ve Fransız hükümdarları birlikte bir açılış törenine gideceklerdi. Üçüncü Napolyon, giyinmiş kuşanmış, padişahı bekliyor; fakat protokola pek gelmeyen Abdülâzîz, hâlâ giyimini kuşamını tamamlamamış bulunuyordu. Bu tutumu lâûbalilik sayan Napolyon sinirlenmeye başlamıştı. Yanındakilere:

— Ne yaparsın? Herif şarklı değil mi? İlle bunu gösterecek.. gibilerden, padişah, aleyhinde veristirmeye başlamıştı ki; birden Türk Hariciye Nâzırı Fuat Paşa'nın da bunların arasında olduğunu farketti. Hatırı sayılır bir pot kırmıştı. İşin tevil tarafı olmadığını kestirdiği için, Paşa'ya dönerek:

— Ekselâns, umarım ki padişah hazretleri hakkında sarfettiğim bu tatsız sözleri kendisine ulaştırmazsınız, dedi. Fuat Paşa, Üçüncü Napolyon'un, kendi hükümdarı hakkındaki sözlerinden dolayı çok üzülmüştü. Kralın bu ricası üzerine — haktan yana gözükerek — şu cevabı verdi:

— Hiç merak buyurmayın haşmetmeab. Malûmûlünüz, biz diplomatlar ağız sıkı kişilerizdir. Meselâ bizim padişahımız da, şimdi sizin söylediklerinize benzerlerini sizin için kaç kereler söylemiştir; hiç onları size ulaştırdığımızı gördünüz mü?

Manevî işkence

Otuz senelik evli bir kadın, kocasından ayrılmak için mahkemeye müracaat eder. Hâkim bu karara varmasının sebebini sorar. Kadın:

— Kocam bana manevî işkence ediyor! der

— Manevî işkencenin şahsınıza nasıl tatbik edildiğini anlatır mısınız?

Kadın izah eder:

— Kocam sağırdır. Devamlı olarak işitme âletiyle dolaşır. Gelgelelim her kavgada edişimizde âleti çıkarıp masanın üzerine koyuyor...

Toy sekreter

İki iş adamı karşılaştılar. Kocunu döndü dolaştı sekreterlere gelince; biri dert yandı:

— Bugün, yeni aldığım, güzel sekretere, yol verdiğim için çok üzgünüm..

— Niçin?

— Tecrübesizdi!..

— Nasıl sekreter olmuş?

— Hiç sorma! O'na odamda bir mektup dikte ettireceğimi, oturmasını söyleyince, içerden gidip iskemle getirmez mi?...

Soba boruları

Yeni bir eve taşınıyorlardı.

Hizmetçi, evin hanımına sordu:

— Soba boruları birbirine kilitlenmiş bir türlü açılmıyor!

Evin beyi işe karıştı:

— Zararı yok, sen onları eşyaların yanına öylece koy..

— Böyle nasıl taşınır?

— Merak etme, şimdi hamallar gelecek, sen alacaksın, ben alacağım diye eşyaları tutup çekirtmeye başlayınca, onların hepsi açılır!

Kömür dumanları Ankara havasını zehirliyor.. — Gazeteler —

— Fasulye satmıyoruz teyze.. Bir de biz Ankaramın havasını zehirelemeyelim!

Dilenci

Mağazanın önünde bir araba durdu. İçinden çıkan adam doğru patronun yanına gitti:

— Bana acıyınız efendim! dedi, borç içindeyim biraz para!

— Hayret! dedi tüccar, altınızda araba, dilenmeğe utanmıyor musunuz?

— Şey, dedi öteki, bu ne kadar çok ihtiyacım olduğunu göstermez mi?...

Dul

Sedat müzmin bir bekardı. Ama bir gün karşısına bir «Şen Dul» çıkınca bekârlığa veda etti.

Evlilikten memnundu Sedat. Ah bir de karısı durmadan «Merhum çok iyi bir insandı!» demeseydi. Keyfi tamam olacaktı...

Bir gün sabrı taşır ona çok ileri gittiğini söyleyiverince; Kadının cevabı hazırdu:

— Kızma şekerim, eğer ben-den önce ölürsen, ötekine senden aynı şekilde bahsedeceğim!...

Kaza

Selma'nın teyzesadesi o sabah çok telaşlıydı. Arkadaşlarından birinin feci bir uçak kazası geçirdiğini haber verdi.

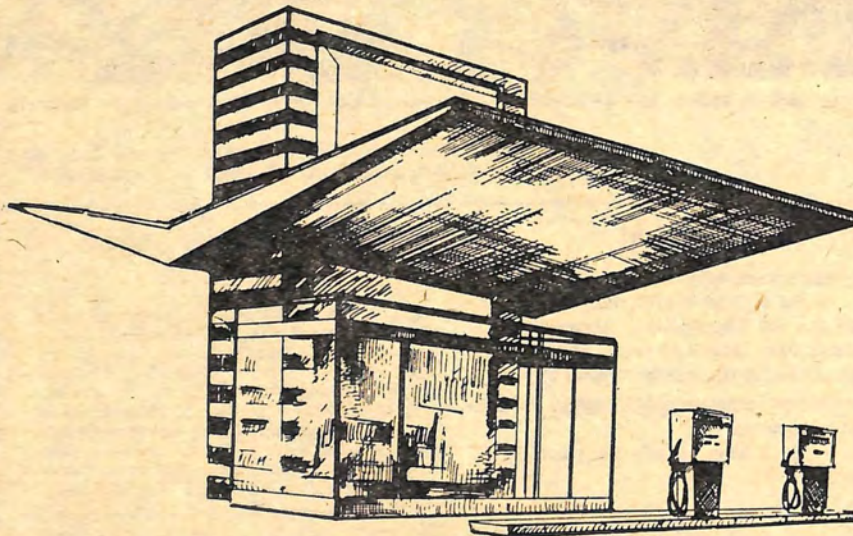
— Allahlum! diye haykırdı Selma, yoksa öldü mü?

— Allahtan yaşıyor! Ama tanımınaz haldeymiş. Neyse ki şansı yaver gitmiş de iyi bir operatöre düşmüş. O'na yeni bir yüz yapacakmış.

— Bu yeni yüzü nasıl olacakmış biliyor musun?

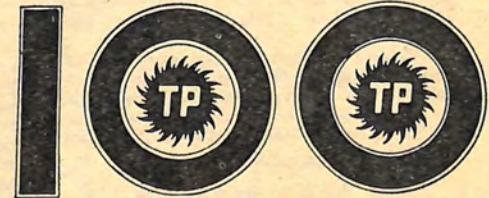
— Eski yüzünün aynı!

— Vah zavallı kadının başına gelenler. İşte felâket buna derler!..

1966
YILINA

YEPYENİ VE MODERN

SATIŞ İSTASYONU İLE GİREN

TÜRKİYE PETROLLERİ A. O.

YENİ YILINIZI KUTLAR

(Basın: 7521—12)

YENGEÇ TEYFİK

11

SEMİH
BALKIOĞLU

SAKIN SANSÜR GELMESİN AKLI-
NIZA. TAVANDAKİ KAPAK KAPANMA-
SAYDI, BU KRİTİK DURUMU HE.
PİMİZ BÜTÜN ÇIPLAKLIĞIYLA
GÖRECEKTİK.

Milletler Gülüyor

Spor

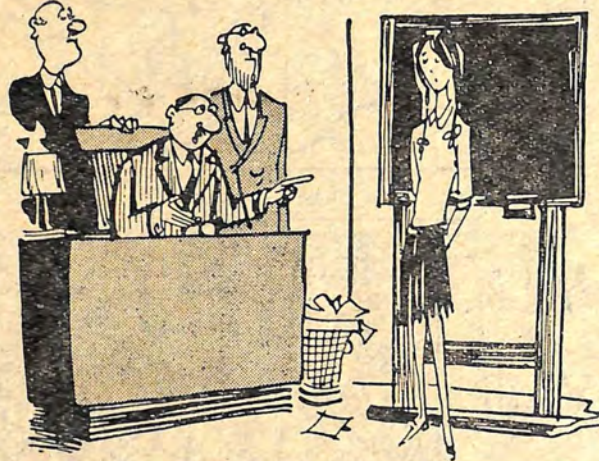
Francis Catherine'i deli gibi seviyor, onunla muhakkak evlenmek istiyordu. Nihayet bir akşam dayanamayıp:
— Catherine meseleyi annene, babana anlattın mı? diye sordu.
— Evet! Ama onlar seninle evlenmemi istemiyorlar.
— Niçin sevgilim?
— Annem Francis çok spor yapıyor diyor!...
— N'olmuş yani senin de spor bakımından benden aşağı kalır yerin yok ki!...
— İyi ya! Annem de evde kalıp çocuğa kim bakacak diyor...

Köpek

Küçük kız, karşıdan gelen kadının yanındaki buldog köpeğini işaret ederek:
— Anneciğim bak, köpek Joseph'e amcama ne kadar çok benziyor!...
— Françoise bir daha böyle şeyler söylediğini duyarsam çok fena olur!
— Anneciğim, acaba köpek söylediklerimi duymuş mudur?

— Bana Arthur'un uykuda horladığını söylemiş olsaydın evlenmezdim onunla!..

— Fakat sen hiçbir şey bilmiyorsun kızım!
— Merak etmeyin öğretmenim, sizden başka herkes şimdiki kızların bilmedikleri bir şey yok, diyor..

Mozart

— Mösyö Véron nereden geliyorunuz böyle?
— Konserden dostum! Tam mânasıyla bir müzik ziyafetiymiş! Mozart'tan ufak bir parça kaldılar, çok nefisti, kendi de çok tatlı bir insan!
— Nasıl???...
— Kendi de oradaydı. Hatta bir arkadaşım beni onunla tanıştırdı. Konserden sonra gidip birkaç kadeh vismi attık. Sonradan, geçen hafta, onunla onu beş gece, Toulon'dan Marsilya'ya hareket eden ekspreste beraber seyahat ettiğimizi hatırladım ne tesadüf değil mi?...
— Sen bana galiba, masal anlatıyorsun! Bunlar olacak şeyler değil!...
— Neden olsun?...
— Darılmayın ama onu beş gece ekspresinde Mozart'la seyahat etmen bence imkânsız!...
— Neden imkânsızmış?
— Gayet basit, bu tren geçen ocak ayından beri işlemiyor!...

Mektup

— Ben, şey düşünüyorum, diyordum ki, diye kekeleydi sekreter.
— Düşünmeyin efendim! diye gürlledi patron. Size bunun için para vermiyoruz! Dikte ettireceğim hazır olun!.. Anladınız mı?.. Hazır mısınız? Başlıyorum!...
Akşama patron imzalanacak mektuplar arasında şunu da okudu:
«Azizim Smithe,
Aptal'ın sonunda «a» harfi var. Babası muslukçuydu, ve bunun en asil meslek olduğunu söyler dururdu zavallı. Sonu çok fena oldu.
«.....» tarihli mektubunuza cevaptır. Bu mektubun içinden çıkana bir madalya vermem! Fikir ne parlak değil mi?...
Yerleştireceğimiz makinelerin fiyatını soruyordunuz. Bizim mütehassıslar diyor ki... Sen ne verirsın Smithe? İki bin mi? Olmasına olur ama! Bizimkiler ille de üç bin olsun diyorlar. 2000 ancak masrafları karşıyormuş, artan bin ise... ismin sonunda «e» var sakın unutma onun için işte...
Yakında mektubunuzu okuyabilmek ümidiyle en derin saygılarımı kabulünü rica ederim. Neyse bu iş de bitti. Şimdi dizlerimin üzerinden kalk, nerdeyse ortağım gelir...»

— Biraz daha ucuz vermez misin?
— Hele bir giy.. Kolay!

AKBABA

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı

25 lira. Yabancı memleketlere yıl-

lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla

gönderilecek abonelerden uçak mas-

rafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FIATI: Kapak içi, santimi

20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına

uymayı taahhüt etmiştir.

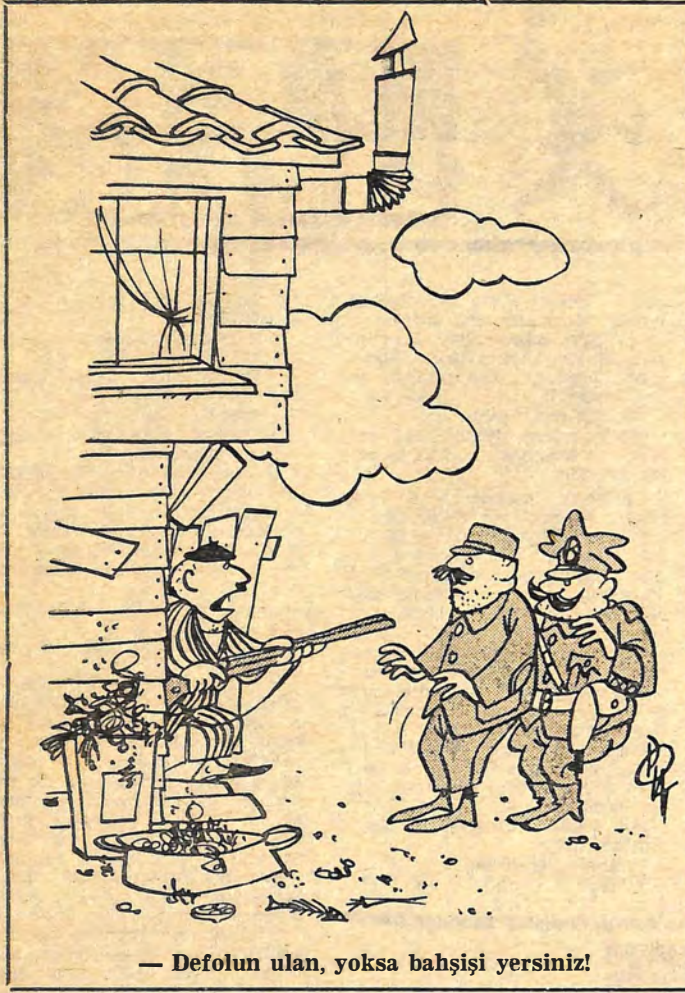
Fiati: 100 kuruştur.

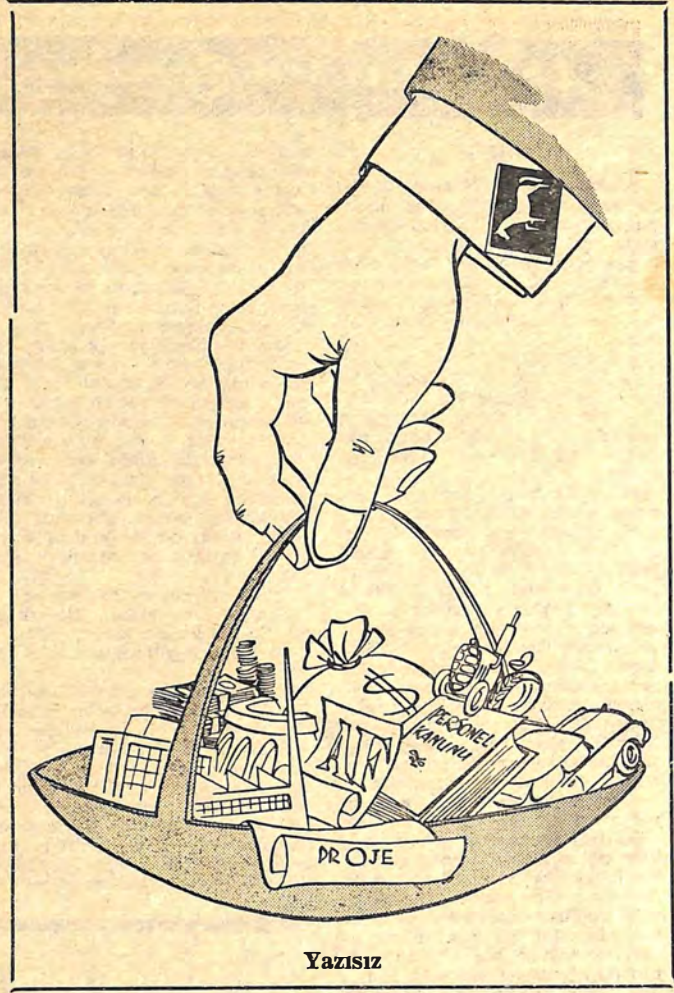
30 gün ramazan...

1 gün bayram...

— Defolun ulan, yoksa bahşişi yersiniz!

Yazısız

Politika dünyamızda:

BAYRAMLIK

Tam otuz gün oruç tut,
Sonra, fıtrayı unut!
Olur mu güzel bayan?

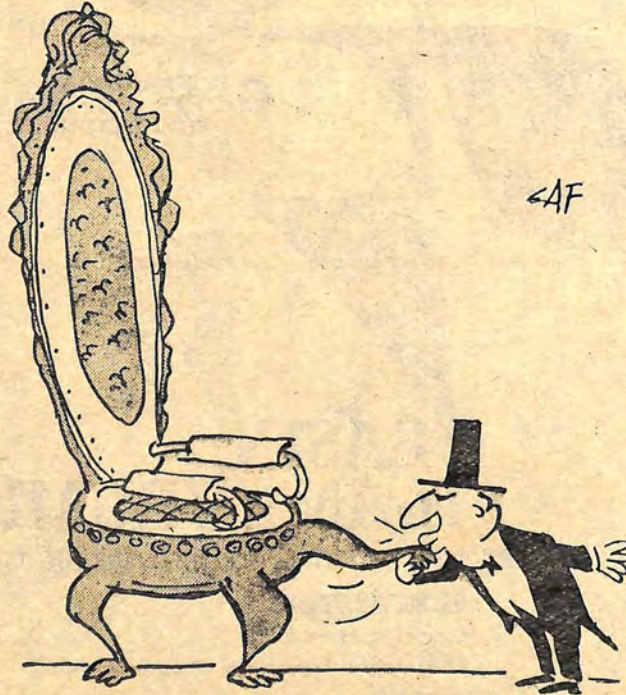
İster yanaktan olsun,
İster dudaktan olsun,
Hesabını yok sayan!

Bayram topu atıldı,
Kalbe neşe katıldı,
Uyan bir tanem, uyan!

Süsle güzel başını,
Çek gözünü, kaşını,
Boyan sevgilim, boyan!

Bayramdır, aç koynunu,
Bükme âşık boynunu,
Beni bırakma yayan!

ÇİMDİK

Bayramlaşma!

BAYRAMLIK

Bir bayramlık sevgili:
Düzgün ayağı, eli,
Biraz da akli olsun!

Hemen olsun can ciğer,
Versin bayramlık şeker,
Hem de kaymaklı olsun!

Ne olsun eski zaman,
Ne «Ye-ye» olsun aman!
Erkekten farklı olsun!

Sarayım, öpüşeyim,
Ben altına düşeyim,
Her zaman haklı olsun!

Sormam asla ne diye,
Vereceği hediye:
Koynunda saklı olsun!

ÇİMDİK

İlk ödevi de vermiş. Dağlarda daha iki eşkiya çetesi kalmış, onları pusuya düşürecek. Çünkü başka türlü kral olamıyor. Dağların kralı olması için, kendinden başka eşkiya kalmıyacak. Krallıkla eşkiyalık birbirine tıpkı benzer. Bir ülkede iki kral, bir dağda iki eşkiya olamaz.

Bizim eşkiyabaşı:
— Can başüstüne Komutan! deyip çıkarken, Şahan Kaymakam:
— Dur hele... deyince eşkiyabaşı «Az kaldı ki, korkumdan altımı pisleyeyazdım» diye korkusunu anlatıyordu.

Şahan Kaymakam demiş ki «Sen şimdi, hemen Künt dağına var. Ordaki mağaraya gir. Seninle konuşmak için İstanbul'dan bir gazeteci geldi. Çünkü bütün memlekette şimdi senin ünün dolanıyor. Bütün gazeteler senden söz ediyor. Gazeteci senin resimlerini çekip gazeteye basacak. Gazeteci yanına iki jandarma katıp senin yanına yollayacağım. Ama, biz senin yerini bilmemiş olacağız. Sen gazeteciyle bizden gizli konuşmuş olacaksın. Gazeteci sana, niçin dağa çıktığını, neden eşkiya olduğunu soracak. Ulan, sakın açılktan, yokluktan eşkiya oldum, deme. «Belediyeden aylıklı bir çöçüllük bulaydım, dağa çıkmazdım» dersin, seni itler gibi sürütürük buraya getirir, kemiklerini kırarın. Diyeceksin ki gazeteciye «Ben namus uğruna bu yola düştüm» diyeceksin. «Ben vatanı hizmetimi ifa ederken, bir zalim bey karıma göz koyduğundan, ben de namusumu müdafaa için...» diyeceksin, anladın mı? Sonra diyeceksin ki, «Ben hiç cana kıymadım. Ben zenginlerden alır, yoksullara veririm. Yoksul kızların çığzini düzer, düğünlerini yaparım» diyeceksin. Böyle demezsen gözü-nü patlatırım...

Bizim eşkiyabaşı «Başüstüne» deyip savuşmuş. Künt dağındaki mağarasına kapanmış. Az sonra da İstanbul gazetecisi gelip konuşmuş, resimlerini çekmiş. Eşkiyabaşı öyle bir anlatmış ki, gazeteci dinlerken gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülmüş. «Yahu, sen okur yazar adamlar gibi ne gılzel yalanlar düzüyorsun, beni de ağlattın... Ben bu senin dediklerini daha da allar pullar gazeteye yazarım. Kimde can kalır ağlamaktan; okurların ağlaya ağlaya gözleri şişecek...» demiş.

Bizim eşkiyabaşı:

— Allaha şükür, dedi, buralarda bizden başka eşkiya kalmadı. Evvel Allah, sonra Şahan Kaymakamın sayesinde eşkiyanın kökünü kuruttuk.

— Ya sen? dedim.

— Ben hükümetimin emrindeyim.

Anladığıma göre, çok akıllı, çok kurnaz adam olan Şahan Kaymakam, buraların nasıl olsa eşkiyasız kalmıyacağını bildiğinden, emrinde bir eşkiya çetesi tutarak, hem başka eşkiyaların türemesini önüyor, hem de buraların eşkiya ihtiyacını sağlamış oluyor. Nasıl olsa eşkiya türeyecek, hiç olmazsa tek olsun ve buyruğunda bulunsun... İstese bunu da ortadan kaldırır ama, o zaman bilmediği yerlerde, başka başka eşkiyalar türeyecek.

Bu konuşmamız sırasında, oaktan ermiş olan eski şeyhin de neden sepetlendiğini öğrendim. Bu Şahan Kaymakam son derecede cumhuriyetçi ve inkılâpçıymış. Eski şeyh, bir eşkiya çetesi ni korumuş, saklamış. Bunun üzerine «Vay,

sen bana karşı nasıl eşkiya çetesi ni korursun, bizim kendi eşkiyamız varken?» diye kızan Şahan Kaymakam, Cumhuriyetçiliğe ve inkılâpçılığa karşı olduğundan eski şeyhi burdan sürdürmüş. Şeyh giderken de «Biz istediğimiz gibi bir eşkiya nasıl bulduksa, bir şeyh de buluruz halkımıza hiçbir zaman şeyhsiz bırakmayız» demiş.

Bey de tıpkı böyle söylemişti bana: «Hiçbir sürü başboş olmaz. Her koyun ve davar sürüsünün bir sahibi vardır, bir çobanı vardır, bir de çoban köpeği vardır. Çoban köpeğiyle çoban birkaç tane olabilir ama, sürünün sahibi bir tanedir. Halk da sürüye benzer. Başında sahibi bir Bey ya da ağa buluncak. Ondan sonra, işte senin gibi şeyhi olacak, bir de kendini koruyacak eşkiyası ve adamları olacak...»

Bizim eşkiyabaşı diyordu ki:
— Bu bizim Şahan Kaymakam gayetle sert bir heriftir.

Kızdı mı, bayılıncaya kadar dövermiş.

İşte ziyaretimize gelecek olan Şahan Kaymakam böyle bir adamdı. Çok Cumhuriyetçi ve inkılâpçı olduğunu öğrendiğim için büyük korkuya kapılmıştım. Şimdi bu Şahan Kaymakam benim sabıkalı olduğumu da anlarsa, ben yandım, beni bir sopaya çeker ki... Benim dayığa hiç yüzüm yoktur. Acaba bu Şahan Kaymakam benim kimliğimi öğrendi de, beni yakalamaya mı ge-

TEK DELİK

liyor? Hemen Bey'e bir mektup yazdım. Adamlarımdan birine:

— Oğlum, çabuk atlan, ok ol fırla! Bu mektubumu Bey'e götür. Bey'in cevabını kap gel, kuş ol, uçu! dedim.

Bey'den cevap geldi:
«Ar ve namus şşesini kendi kırmış olan muhterem Şeyhim hazretleri efendim,

Candarma komutanı geliyorsa, elbet haberimiz var ve bir düzenimiz var, demektir. Biz sana haberimiz olmadan buralardan kuş uçmaz, demedik mi koca gavat! Bana mektubunu getiren habercinin başı ağrıkmıyaymış. Bu mektubumuzu haberciye muska olarak ver. Kendi eline muskayı yak, başı ağrıyan haberci de yanan kağıdın dumanının zerresini ziyan etmeden içine çeksin. Baş ağrısı kalmıyacaktır. Göster kerametini rezil herif... Mektubumuzu yakmayıp saklayacak olursan, gerisini artık sen düşün... Ellerinizden operim muhterem şeyhim efendim.»

Ben mektubu okuyunca şaşakaldım, haberciye:

— Haydi git! dedim.

Haberci:

— Bey dedi ki... dedi.

— Ne dedi?

— Başım ağrıkmıyaymış da...

— Kimin başı?

— Benim başım ağrıkmıyaymış,

bey dedi...

— Eeee?

— Muskanın tütsüsüyle başağrımız geçecekmiş...

Anladım ki adam sıkıca tenbihli... Mektubu kibritle yaktım. Haberci dumanın üstüne eğilip tütsüyü iyice içine çekmeye başladığından öksürüyordu. Sonra Bey'den aldığı buyruğa uyarak külleri de yele savurdu.

O gün bizim eşkiyabamız Meko soluk soluğa geldi:

— Aman şeyhim, Şahan Kaymakam gelmektedir... dedi.

— Gelse gelir, ne olacak... Hoş geldi, safa geldi... diye Meko'nun ve adamlarının yanında caka satmaya kalktımsa da, Şahan Kaymakam için öyle olaylar anlatmışlardı ki, geleceğini duyunca beni bir korkudur aldı. Biz sabıkahlar zaten her an korku içinde yazarız. Bizim gibi boynubükükler, toplumdışı edilmişler, şeyh olmak değil ya, şeyhilişim olsak oldumolasi polisten, jandarmadan korkarız. Benim rüyalarım en çok giren onlardır.

Şeyhliğin gereğince protokolün nasıl olacağını bilmediğimden karşılama, uğurlamalarda zorluk çekiyordum. Bey, jandarma komutanı, bir hükümet adamı filân gibi insanların arasında şeyhin yeri neresiydi, en başta mı, en geride mi? Bey'le olan durumumu öğrendim. İkimiz yalnız kalınca bana ikide bir «Ulan koca düzül!» diye sövüp duran Bey'den ben önde geliyordum. Başkalarının yanında saygı gösterip, elimi öpüyordu. Ya bu Şahan Kaymakamla durumumuz nasıl olacaktı? Herif gelince koşarak kapıda mı karşılasam, yoksa yolunun üstüne mi çıksam... Yoksa, keramet ehli ve gâipten haberi olan bir şeyh olarak, postuma oturmuş tesbih çekermiş numarasıyla mı karşılasam?

Bilmezliğinizi çıkırtmadan adamlarımdan öğrendiğime göre, benden önceki şeyhe de jandarma komutanları ziyarete gelirmiş, ama şeyh «İstiharedeyim» diyerek, gelenleri yarım saat kapısında bekletmeden yanına almazmış...

Şimdi ben bu numaralara girersem, dağbaşlarındaki kudurmuş kurtların yüreğine korku salmış olan eşkiya kırmıcısı bu Şahan Kaymakam «Ulan biz hükümet kuvveti olarak gelmiş olalım da, sen kiçini yay otur, öyle mi?» diyerek beni bir sopaya yatırır...

Tarih öğretmenimizin bir derste anlattıklarını hiç unutmam. Elçiler huzuruna gelecekleri zaman padişah, onlara ayağa kalkmamak için ayakta durur beklermiş. Çünkü, elçiyi görünce ayağa kalksa, kendinden üstün bir insan bulunmayan koskoca bir padişahın, iki paralık bir elçi parçasına ayağa kalkması uygun düşmez. Ayağa kalkmasa nezakete aykırı... O yüzden, sanki elçi için değil de, kendiliğinden ayaktaymış gibi dururmuş... Ben de buraların bir padişahı sayılmaz mıyım? Öyleyse padişah numarası yapmam gerekir. Odamın içinde dolanıp, pencereyi dikizlemektayım. (Devamı var)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 24832—10)

GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLE
SEREN

(31)

GÜLİVER, TAM AYI HANS'IN YUMRUĞU SURATINI SİYİRDİĞİ SİRADA, GEMİNİN BÜYÜK BİR ÇATIRDIYLA, DENİZ-ALTINDAKİ MERCAN KAYALARINA TOSLADIGINI VE TAYFALARIN TELÂŞA KAPILDIKLARINI GÖRDÜ...

KAPTAN ADAMAKILLI HİDDETLENMİŞ, İSKELEDEKİ TAYFANIN DENİZE DÜŞMESİNE BİLE ALDIRIS ETMEMİŞTİ...

GEBERSİN!... GÖZLERİ KÖR MÜYMÜŞ NAMUSSUZUN!

ŞU PANİKTEN BİR FAYDALANA-BİLSEM...

HEEY KAPTAN!.. BU BELÂLARI BASINA KİM GETİRİYOR, BİLİYOR MUSUN?..

O İNANMADIĞIN TANRI!..

İLK SASKINLIK GEÇİNCE, YERLERE YUVARLANAN TAYFALAR TOPARLANMIŞLAR. GEMİYİ KURTARMA-YA KÖŞÜŞMÜŞLARDI... YALNIZ KALMIŞTİM... HERŞEVİ GÖZE ALARAK, KAPTANA SESLENDİM!

ÖYLE MİTİ?.. ŞİMDİ DE ALAY, HA! AL, BAKALIM...

GÖZLERİMİ YUMDUM... ŞAKASI YOKTU, KAPTAN, KILICINI SİYİRMİŞ, SAPLIYORDU...

BİR ACI ÇİĞLİKLA GÖZLERİMİ TEKRAR ACTIM... KAPTAN YERDE, BİR YELKEN DİREĞİ, KAPTANIN ÜSTÜNDEYDİ...

AAAAH... NAMUSSUZ... ÖLDÜM!..

KALDIRIN! ÖNCE KALASI ÇEKİN!

TAYFALAR KÖŞÜŞARAK KAPTANI KALDIRDILAR. SARSINTIYLA TİPLERİ KOPAN BİR DİREK DÜŞMÜŞ, SAĞ OMZUNU KIRMIŞTI...

BEN BU ARADA, RAHAT BİR NEFES ALMAYA ÇAŞIRKEN, BELÂNIN EN BÜYÜĞÜ, AYI'NIN TOPARLANARAK ÜZERİME YÜRÜDÜĞÜNÜ GÖRDÜM... EH, ARTIK BU SONUMDU!..

TANRIM, DEMEK GÜNAH KÂRMİŞİM...

DUR! DOKUNMA ONA!

BU ANI EMİR KARŞISINDA, AYI HANS, BEN-DEN FAZLA ŞAŞIRMIS, KALAKALMIŞTI...

EMRİ VEREN İKİNCİ KAPTANDI...

NE BAKIYORSUN, BIRAK HERİFİ!.. GEMİDE YARALILAR ÇOĞALACAK ŞİMDİ!.. HANGİ CERRAHAŞINIZ İYİ EDECEK?..

GEMİ KURTULUNCAYA KADAR KİMSE DOKUNMASIN ONA! HAYDİ İŞ BAŞINA!..

İKİNCİ KAPTANIN KUMANDAYI ALMASI, HAYATIMI KURTARMIŞTI...

GÖSTER BAKALIM CERRAHLİĞİNİ...

İKİSİ DE ÇOK KAN KAYBEDİYOR... ÖLEBİLİRLER!

GEMİYİ, SAATLERCE UĞRAŞARAK KURTARABİLECEKLERİNİ ANLAYINCA, BENİ ÇÖZEREK, YARALILARIN YANINA GÖTÜRMÜŞLERDİ. KAPTANIN OMZU ÇIKMIŞ VE EZİLMİŞ, DENİZE DÜŞEN TAYFANIN KOLU KESİLMİŞTİ...

KAPTANLA GÖZGÖZE GELMİŞTİK.

KURTAR BENİ... YOKSA CANINLA ÖDERSİN!..

BANA ÇIKIŞMA, TANRIYA YALVAR.. GÜNAHLARINI AF-EDERSE KURTULUR-SUN!..

-DEVAMI VAR-

Dünya Karikatürleri

-HAYIR, HAYIR...BU SEFER KİRAYI PARA OLARAK İSTİYORUM!-

-BİR DAHA POLİS FİLMİ GÖSTEREN SİNEMAYA GİTMEYECEKSİN!

-İÇKİ İNSANIN ÖLÇÜSÜDÜR...
-O BANA GÖRE DEĞİL, BEN ÖLÇÜSÜZ HERİFİN BİRİYİM!

YAZISIZ

-EVLİLİĞİN YÜKÜ İLK GECEDEN BAŞLADI!

YAZISIZ

SİZE DE BİR YUVA

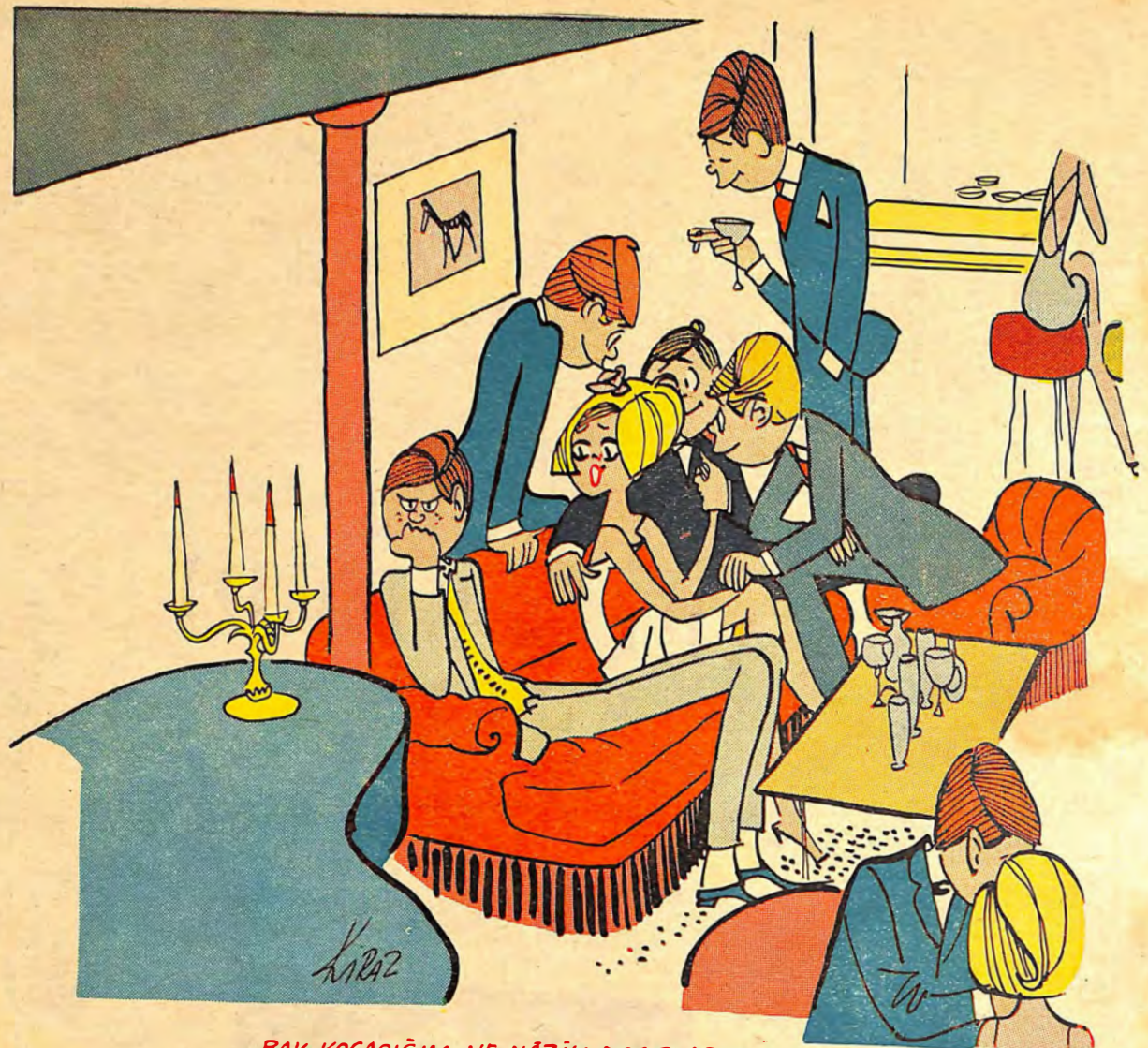
YAPI ve KREDİ BANKASI

1966 YILINDA
tasarruf mevduatı
sahiplerine

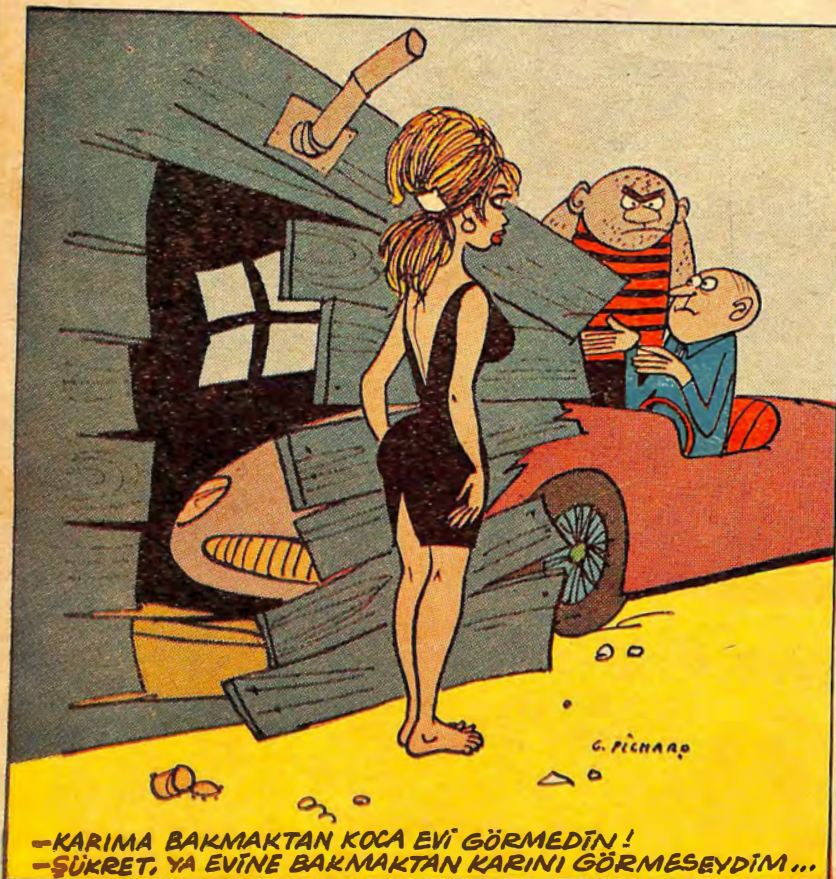
6
MİLYON LİRA

ikramiye dağıtıyor

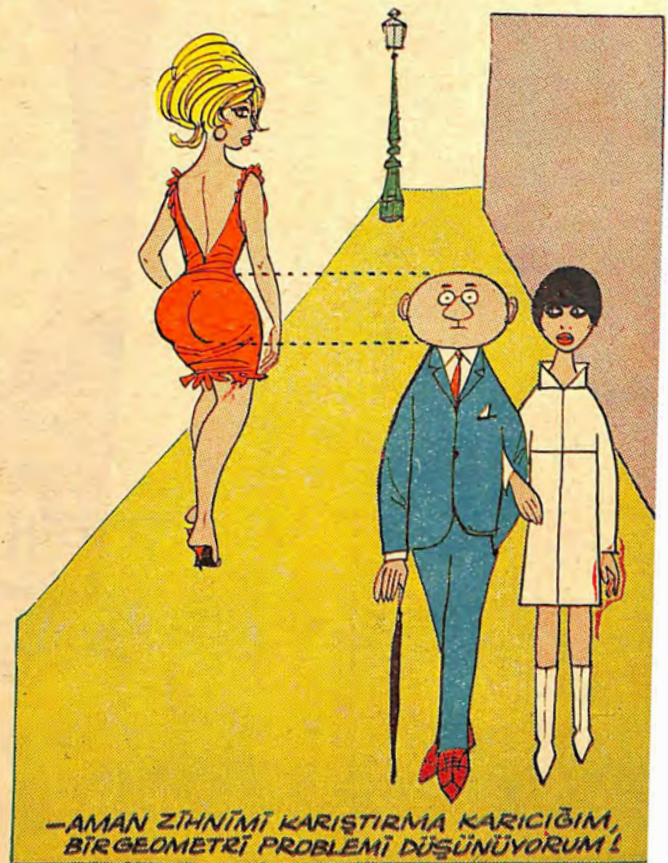
A
k
b
a
b
a

-BAK KOCACIĞIM, NE NÂZİK DOSTLARIN VAR ...

-KARIMA BAKMAKTAN KOCA EVİ GÖRMEDİN!
-ŞÜKRET, YA EVİNE BAKMAKTAN KARINI GÖRMESEYDİM...

**-AMAN ZİHNİMİ KARİŞTIRMA KARICIĞIM,
BİRGEOMETRİ PROBLEMİ DÜŞÜNÜYORUM!**